

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

İŞ ÇOCUK KLASİKLERİ

DERLEYEN: MEMET FUAT

Çocuklar İçin Nasreddin Hoca Fıkraları

100
TEMEL
ESER

KISALTILMIŞ METİN

TÜRKİYE BANKASI

Kültür Yayınları

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Kısaltılmış İş Çocuk Klasikleri

Çocuklar İçin Nasreddin Hoca Fıkraları

Derleyen
Memet Fuat

TÜRKİYE \$ BANKASI
Kültür Yayınları

ÇOCUKLAR İÇİN NASREDDİN HOCA FIKRALARI

© TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI, 2017

Sertifika No: 40077

DERLEYEN

MEMET FUAT

EDİTÖR

NEVİN AVAN ÖZDEMİR

GÖRSEL YÖNETMEN

BİROL BAYRAM

1. BASIM: MART 2018

7. BASIM: NİSAN 2021

Genel Yayın Numarası: 4145

ISBN 978-605-295-401-0

Bu kitabın tüm yayın hakları saklıdır.

Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında gerek metin, gerek görsel malzeme yayınevinden izin alınmadan hiçbir yolla çoğaltılamaz, yayınlanamaz ve dağıtılamaz.

BASKI

ALFABE BASIN YAYIN SAN. TİC. LTD. ŞTİ.

İKİTELLİ OSGB MAH. HÜRRİYET BULVARI ENKOOP SANAYİ SİTESİ

ENKOOP SOKAK NO:1 KAT:-I BAŞAKŞEHİR/İSTANBUL

(0212) 485 21 25

Sertifika No: 46012

TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI

İSTİKLAL CADDESİ, MEŞELİK SOKAK NO: 2/4 BEYOĞLU 34433 İSTANBUL

Tel. (0212) 252 39 91

Faks (0212) 252 39 95

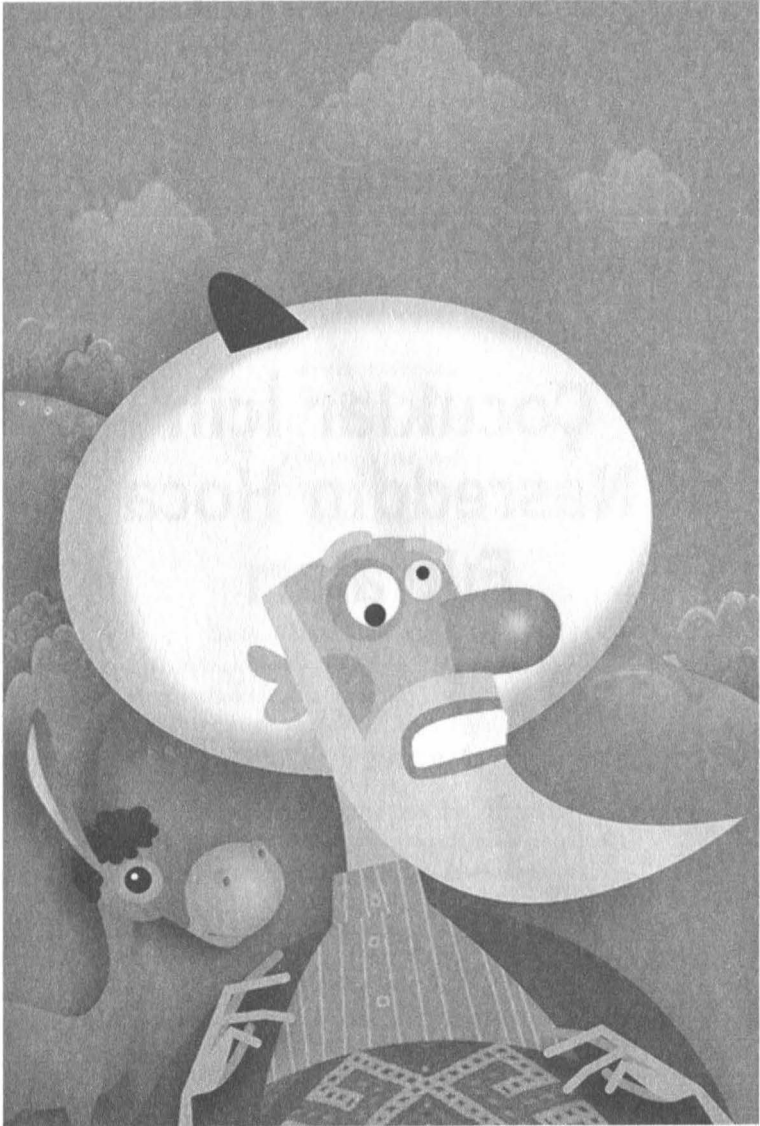
www.iskulttur.com.tr

Kısaltılmış İş Çocuk Klasikleri

Çocuklar İçin Nasreddin Hoca Fıkraları

Derleyen
Memet Fuat

TÜRKİYE \$ BANKASI
Kültür Yayınları

SEN BANA KAPIDAN AYRILMA DEDİN

Bir gün küçük Nasreddin'e anası:

“Oğlum!” demiş. “Ben komşularla göl kıyısına gezmeye gideceğim. Göreyim seni! Eve göz kulak ol! Sakın kapıdan ayrılma!”

Molla Nasreddin kapının eşiğine oturmuş, anasının verdiği kayısı kurusunu yerken eniştesi gelerek:

“Oğlum Molla!” demiş. “Akşam teyzenle size geleceğiz, annene haber ver!”

Eniştesi bunu söylerken anasının evde, içeride olduğunu sanıyormuş. Kapıdan ayrılmadan göl kıyısındaki kadına nasıl haber verilir?

Molla Nasreddin kapıyı söküp sırtına alarak göl kıyısına koşmuş.

Anası onu sırtında kapıyla görünce:

“Oğlum! Ne yaptın? Nedir bu?” diye çığlığı atmış.

Molla Nasreddin başını önüne eğmiş:

“Sen bana ‘Kapıdan ayrılma,’ dedin. Eniştem de, ‘Akşam teyzenle size geleceğiz, annene haber ver,’ dedi. İkinizin de sözünü dinlemek için başka ne yapabilirdim?”

BÜTÜN SU BASMIŞ

Bir gün küçük Nasreddin'i dünyada başka yerler de olduğunu görsün diye Sivrihisar'dan Akşehir'e getirmişler.

Nasreddin, Akşehir Gölü'nü görünce çok üzölmüş:

“Şuraya bak! Ne güzel bir otlak imiş! Ama yazık, bütün su basmış!”

DALSIZ BUDAKSIZ AĞAÇ

Küçük Nasreddin, Akşehir'e ilk ayak bastığı günlerden birinde, bir minareden müezzinin ezan okuduğunu görünce aşağıdan bağırmış:

“Duyduk bey amca, ama sen öyle dalsız budaksız bir ağaca çıkmışsın ki ben seni nasıl gelip kurtarayım!”

YOĞURT AĞACIYMIŞ

Küçük Nasreddin, Akşehir'e ilk ayak bastığı günlerden birinde, bir minarenin dibine gelip:

“Bu nedir?” diye sormuş.

Yanıtlamışlar:

“Buna minare derler.”

Yukarı bakmış. Tam o sırada minarenin tepesindeki bir karganın da pisleyeceği tutmuş.

Molla Nasreddin tam alnına gelen pislği şöyle parmağıyla sıyırıp bakmış. Beyaz bir şey.

“Anlaşıldı,” demiş, “bu yoğurt ağacıymış.”

DİKMEYİ DE ÖĞRENDİM Mİ TAMAM

Küçük Nasreddin'i, haylazlık edeceğine, eli bir iş tutsun diye terzi yanına çırak vermişler.

İki yıl kadar sonra bir gün anası onu karşısına alıp sormuş:

“Nasıl oğlum, terziliği biraz öğrenebildin mi?”

“Yarı yarıya öğrendim ana!” demiş. “Artık elim ne verseler sökebiliyorum. Dikmeyi de öğrendim mi tamam!”

DUDAKLARIM UÇUKLADI

Bir gün Molla Nasreddin'e babası eşeği suya götürmesini söylemiş.

“Gidemem, dudaklarım uçukladı,” demiş Molla.

Babası kızmış:

“Dudaklarının uçuklamasıyla eşeğin suya götürülmesinin ne ilgisi var?”

“Ne demek ne ilgisi var? Uçuklamış dudakla ısıklık çalamıyorum. Ben ısıklık çalmazsam eşek sulamaya getirildiğini nereden bilecek?”

DAHA NASIL ALDATSIN

Bir gün Molla Nasreddin'in sınıfındaki bir çocuk kimsenin kendisini aldatamayacağını ileri sürerek arkadaşlarıyla çekişiyormuş.

Molla Nasreddin ekifşmenin iyice kızıştığı anda ocuğın yanına gidip, “Hele sen şurada bekle,” demiş. “Ben şimdi gelirim. Görürsün bak geldiğimde seni nasıl aldatacağım.”

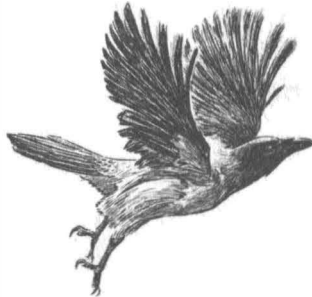
Çocuk onun gösterdiği yerde saatlerce beklemiş, ama Molla Nasreddin bir türlü gelmeyince söylenmeye başlamış.

Derken yoldan geçen bir arkadaşı yaklaşarak, “Hayrola!” diye sormuş. “Bu geç saatte burada durmuş söylene söylene ne bekliyorsun?”

Çocuk ne beklediğini anlatınca, arkadaşı, “A şaşkın!” demiş. “İşte seni aldatmış a! Daha nasıl aldatsın!”

O BİZDEN DAHA KİRLİ

Bir gün Nasreddin Hoca ile karısı çeşmeye amaşır yıkamaya gitmişler. Tam başlarken bir kara karga gelip önlerindeki sabunu kapıvermiş. Karısı havalanıp giden karganın arkasından bağırıp ağırırken Hoca, “Ses etme kadın!” demiş. “Aldırma. Bak, o bizden daha kirli.”

DESENE YOLU YARILADIĞI

Bir gün Nasreddin Hoca dört günlük uzaklıkta yaşayan akrabasına gitmek üzere karısıyla birlikte yola çıkmış.

Daha oturdukları kentten ayrılalı birkaç dakika olmadan da sormuş:

“Hatun! Ne kadar yol aldık?”

“Bugün yarın gidersek, iki günlük yol almış oluruz,” demiş kadın.

Hoca sevinmiş:

“Desene ki yolu yarıladiğ...”

İÇİNDE BEN DE VARDIM

Bir gün Nasreddin Hoca evden çıkarken bitişikteki komşusuyla karşılaşmış.

“Hoca! Merak ettim. Bu sabah sizde telaşlı telaşlı konuşmalar oldu, sonra da büyük bir gürültü duydum. Neydi o?”

Hoca yüzünü ekşiterek, “Bizimkiyle biraz atıştık da,” demiş. “Sonra da kadın öfkelenip bir tekme atınca, cübbem merdivenden aşağı paldır küldür yuvarlandı. Duyduğun gürültü o idi herhalde.”

Komşusu inanmamış:

“Hoca Efendi! Hiç cübbe o kadar gürültü yaparmı?”

Hoca sıkıntısını belirten bir sesle, “A canım! Uzun etme işte!” demiş, “İçinde ben de vardım!”

OCAK DA BİZİM HATUNDAN KORKUYOR

Bir gün Nasreddin Hoca evde yalnızmış. Ocağı yakacak olmuş. Üflemiş, üflemiş, yanmıyor. Hemen üst kata çıkmış, yatak odasından karısının ho-tozunu alıp başına takmış.

Gelip “Püf!” demesiyle ocak alev almış.

Hoca başını iki yana sallayarak gülümsemiş.

“Anlamıştım!” demiş. “Ocak da bizim hatundan korkuyor!”

SEN İÇERİDEN BEN DIŞARIDAN

Bir gün Nasreddin Hoca eşeğini pazara götürüp açık artırmayla satışa çıkarmış. Ama satıcı hayvanı övüp göklere çıkarınca çok etkilenmiş, artırmaya katılıp herkesten fazla vererek kendi eşeğini kendi satın almış. Satıcıya boşu boşuna epeyce bir aracılık akçesi ödemiş.

Eve gelmiş ki karısı büyük bir coşkuyla o gün yoğurtçuyu nasıl kandırdığını anlatıyor:

“Efendi! Adam tam yoğurdu tartarken altın bileziğimi usulca terazinin dirhem kefesine bıraktım. Fazla yoğurt verdiğini fark etmedi bile.”

Hoca, “Yaşa be hatun!” demiş. “Sen içeriden, ben dışarıdan, yakında bu evi düze çıkaracağız!”

SENİNLE DE KONUŞULMAZ Kİ

Bir gün Nasreddin Hoca karısına sormuş:
“Hatun! Şu bizim komşu çarıkçı Mehmet Ağa’nın adı neydi?”
Kadın, “Mehmet Ağa dedin ya!” demiş.
“Canım, ne iş yapar diyecektim?”
Kadın şöyle bir bakmış:
“Çarıkçı dedin ya!”
“Hay Allah, nerede oturduğunu soracaktım?”
Kadın bu kez terslenmiş: “Efendi! Senin ağzından çıkanı kulağın duymuyor mu? Komşu dedin ya!”
Hoca bayağı öfkelenip küsmüş:
“Aman be kadın! Seninle de konuşulmaz ki!”

NEREDEN BİLDİ

Bir gün Nasreddin Hoca, oğluna zerdali ağacını gösterip sormuş:
“Şuna ne derler?”
Oğlu yanıtlamış:
“Yumurta ağacıymış, yağmur vura vura akını gidermiş, sarısı yerinde kalmış.”
Hoca şaşırıp mırıldanmış:
“Vay! Bu velet bunu nereden bildi?”

BEN ÖĞRETMEDİM

Bir gün Nasreddin Hoca’ya bir patlıcan getirmişler: “Hoca! Bu nedir? Biz bilemedik!”

Hoca anlamış kendisine takılmak istediklerini. Patlıcanı evirip çevirip, “Ben de bilemedim,” demiş. “Oğluma sorun, o benden iyi bilir.”

Oğluna sormuşlar. Oğlan patlıcanı görür görmez, “Hay alıklar!” demiş. “Bu, gözleri açılmadık sığırcık yavrusudur.”

Hoca mutluluk içinde, “İnanın ben öğretmedim,” demiş. “Kendisi bildi!”

SAKIN BİR YERE GİTME

Bir gün Nasreddin Hoca’nın oğlu kuyuya düşmüş. Hoca olayı duyar duymaz hemen kuyunun başına koşup seslenmiş:

“Oğul! Burada mısın?”

“Babacığım! Burdayım! Ne olur beni buradan çıkar!”

“Tamam oğul!” demiş Hoca. “Sakin bir yere gitme! Ben evden ipi getirip seni oradan çıkarayım!”

BU ÖLÜYÜ BİZİM EVE Mİ GÖTÜRÜYÖRLER

Bir gün Nasreddin Hoca ile oğlu yolda giderken bir cenazeye rastlamışlar. Cenazenin arkasından bir kadın gözyaşları içinde haykırıyormuş:

“Ey oğul! Bunca yiyecek, içecek, yorgan, döşek, bolluk içinde yaşarken; şimdi seni bir eve götürürler ki ne yemek, ne içmek, ne yorgan, bir hasır bile yok!”

Hoca’nın oğlu sormuş:

“Baba! Bu ölüyü bizim eve mi götürüyorlar?”

KÜRSÜDEN İNMEK DE Mİ GELMİYOR

Bir gün Nasreddin Hoca mahalle mescidinde vaaz vermek için kürsüye çıkmış. Ama aklına söyleyecek hiçbir şey gelmiyormuş. Halkın ne diyecek diye beklediğini gördükçe, büsbütün sıkılıp adeta dili tutulmuş.

Sonunda, “Ey ahali! Siz benim ne konuşkan bir kişi olduğumu bilirsiniz,” demiş. “Ama işte kürsüye çıktım, aklıma hiçbir şey gelmiyor.”

Meğer tam kürsünün dibinde Hoca’nın oğlu oturuyormuş. Bu son sözleri duyunca başını kaldırıp, “Baba!” demiş. “Hiçbir şey aklına gelmiyorsa, kürsüden inmek de mi gelmiyor?”

BU HALKIN DİLİNDEN

Bir gün Nasreddin Hoca oğluyla birlikte yakınlardaki bir köye gidecekmış. Oğlunu eşeğine bindirmiş, kendi yayan yürümeye başlamış.

Yanlarından geçen birileri onu yerde, oğlunu eşeğin üstünde görünce fısıldaşmışlar:

“Hey gidi zamane gençleri! Şuna bak! Kendi eşeğin üstüne kurulmuş, ihtiyar babasını yayan yürütüyor...”

Bunu duyan oğlu, “Baba! Ben sana söyledim!” demiş. “Haydi, inatçılık etme, bin şu eşeğe! Senin yüzünden bana söz geliyor!..”

Hoca eŖeęe binmiŖ, oğlu yürümeye baŖlamıŖ.
Biraz gitmiŖler, bir tanıdık bu kez Hoca'ya ıkıŖ-
mıŖ:

“Ayol! Senin kemiklerin kartlaŖmıŖ. Üstelik gel-
din gidiyorsun! Bu taze fidanı bu kadar ezmek doę-
ru mu?”

Bunun üzerine Hoca oğlunu da bindirmıŖ eŖeęe.
Daha birkaç adım gitmeden, hayvana acıyanlar
baŖlamıŖlar:

“Bakın Ŗu herife! Üstelik de kavuklu! Küçücük
eŖeęe iki kiŖi binmiŖler! Utanır insan!”

Hoca da oğlu da eŖekten inmiŖ. Hayvan önde,
onlar arkada yürürlermiŖ.

KarŖıdan gelen birkaç kiŖi gülererek, “Allah Allah!
Bu ne kafasızlık!” demiŖler. “EŖek önde bomboŖ gi-
diyor, bunlar yürüyorlar! Dünyada ne ŖaŖkın insan-
lar var?”

Hoca ellerini gökyüzünü açmıŖ:

“Allahım! Bu halkın dilinden kurtulabilen varsa
aŖkolsun!”

TESTİ KIRILDIKTAN SONRA

Bir gün Nasreddin Hoca kızının eline testiye ve-
rip eŖmeye gönderirken bir güzel azarlayıp, “Sa-
kın testiye kırma ha!” demiŖ.

Suçsuz kızçağızın gözlerinden yaŖlar dökölerek
eŖmeye yöneldięini görenler, “Efendi! Ne yapıyor-

sun? Günahsız yavruya böyle davranılır mı? Testiyi kırmadı ki dövüyorsun!” diye çıkışmış.

Hoca bilgece bir edayla, “Böylesi doğrudur!” demiş. “Testi kırıldıktan sonra azarlamışsın neye yarar?”

ANAMIZ AĞLAR

Bir gün Nasreddin Hoca’nın iki kızı babaevine hal hatır sormaya gelmiş.

Hoca, “Geçiminiz nasıl kızlar?” diye sormuş.

Kocası köylü olan, “Kocam bu yıl çok ekin ekti,” demiş. “Yağmur yağarsa rahat ederiz. Yoksa anamız ağlar.”

Kocası çömlekçi olan, “Kocam bu yıl çok çömlek yapmak zorunda,” demiş. “Yağmur yağmazsa rahat ederiz. Yoksa anamız ağlar.”

Hoca karısına dönmüş.

“Anlaşılan yağmur yağsa da yağmasa da sen ağlayacaksın!” demiş.

ÖYLE OLSA BİZE DE UĞRARDI

Bir gün Nasreddin Hoca’ya, “Senin gelinin çok gezici,” demişler. “Evden eve dolaşıp duruyor.”

Hoca, “İnanmam,” demiş. “Öyle olsa arada bize de uğrardı.”

BEN DE ONU DÜŞÜNÜP DURUYORUM YA

Bir gün Nasreddin Hoca bir bostana girmiş. Havuçları, şalgamları söküp söküp elindeki çuvala doldurmaya başlamış. Tam çuvalı sırtlanıp gideceği sırada bostancı dikilmiş karşısına:

“Seni buraya kim soktu bre adam?”

Hoca bir yutkunmuş:

“Hani geçenlerde çok güçlü bir yel esmişti ya, bildin mi, işte beni buraya o yel savurup attı.”

“Bre adam, ya bunları kim yoldu?”

Hoca gene bir yutkunmuş:

“Be canım, o çok güçlü bir yeldi, beni daha ilerilere savurup atmasın diye bunlara yapıştım, neye yapıştımsa elimde kaldı, ne yapacağımı bilemedim.”

Bostancının sesi iyice yükselmiş:

“Ya bunları bu çuvala kim koydu?”

Hoca kaşlarını kaldırıp ensesini kaşımış:

“Vallahi kardeş, ben de onu düşünüp duruyorum ya...”

NEREDE İSTERSEM ORADA SATARIM

Bir gün Nasreddin Hoca elinde merdivenle bir bostana girecek olmuş. Daha işe başlamak üzereyken de bostancıyla burun buruna gelmiş. Hemen merdiveni omuzuna almış.

Bostancı, “Bre adam, burada ne yapıyorsun?” diye sormuş.

Hoca, “Görüyorsun, merdiven satıyorum,” demiş.

Bostancı sertleşmiş:

“Behey canım! Burası merdiven pazarı değil. Sen git merdivenini ağaç eşya pazarında sat!”

Bu kez Hoca da sertleşmiş:

“Behey kafasız! Sen ne karışırırsın! Merdiven benim değil mi, nerede gönlüm dilerse orada satarım!”

AKÇEYİ BULAN BULDU

Bir gün Nasreddin Hoca pazarda dolaşırken bir akçe bulmuş. Hemen yüksek bir yere çıkıp seslenmiş:

“Akçeyi bulan buldu. Boşuna dolaşmayın.”

DÖVE DÖVE YEDİRİRLER

Bir gün Nasreddin Hoca yeni ulaştığı Konya’da, yol yorgunu, karnı aç, bir helvacı dükkânının önüne çökmüş; başlamış helvalardan otlamaya. Helvacı önce ses çıkarmamış, ama bakmış olacak gibi değil, gelip kafasına, sırtına birkaç yumruk vurmuş.

Hoca ellerini iki yana açmış.

“Güzelim Konya!” demiş. “Ne hoş! İnsana burada helvayı döve döve yedirirler.”

YE KÜRKÜM YE

Bir gün Nasreddin Hoca bir düğüne gitmiş. Varlıklıları, iyi giyimlieleri başköşeye buyur ediyorlarmış. Ona dönüp bakan bile olmamış. Karnı da bayağı açmış. Ne bulduysa yiyip içip bir köşede oturmuş.

Başka bir düğüne çağırılınca dostlarını dolaşıp kiminden kürk, kiminden kavuk, kiminden kaftan, kiminden kuşak, kiminden at, eyer ödünç almış. Düğün kapısında konukları karşılayanlar hemen koşuşup onu coşkuyla atından indirip başköşeye buyur etmişler. En güzel yemekler, içkiler önüne sıra sıra dizilmiş.

Hoca bir yandan atıştırır, bir yandan da kürkünün ucunu yemeklere doğru tutarak, “Ye kürküm ye!” dermiş. “Bütün bunlar aslında bana değil, sanadır.”

DÖRT YÜZ AKÇEYİ EVE GÖTÜREMEYECEK KADAR ÖLMEDİM

Bir gün Nasreddin Hoca bakmış, ta uzaktan kalabalık bir köylü topluluğu geliyor. Hemen yere sırtüstü uzanmış.

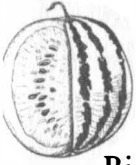
Köylülerden biri onu görünce, “Bir fakir ölmüş. Şuna kefen parası toplayalım,” demiş.

Hemen aralarında beş yüz akçe toplamışlar.

Parayı sayan köylü, “Bunun gömülmesine yüz akçe yeter,” demiş, “güvenilecek birini bulsak da kalan dört yüz akçeyi evine, arkada kalanlarına göndersek.”

Hoca bunu duyunca hemen başını kaldırmış.

“Arkadaşlar! Siz iyisi mi o dört yüz akçeyi bana verin, ben arkada kalanlarıma sağ salım götürürüm! Daha dört yüz akçeyi eve götüremeyecek kadar ölmedim!”

BİRER BİRER YENEN KAVUN KARPUZDUR

Bir gün Nasreddin Hoca yemiş pazarında elma, armut, erik, kayısı, ne bulursa avuç avuç atıştırmaya başlamış.

Görenler, “Hoca! Boğulacaksın, şunları birer birer yesene!” demiş.

“Siz bilmezsiniz,” demiş Hoca. “Birer birer yenen kavun karpuzdur.”

İŞTE ALDIN HAKKINI

Bir gün Nasreddin Hoca yolda giderken bir bataklığa düşmüş.

Oradan geçen bir adam, onu yarı beline kadar balçığa gömülmüş görünce, “Seni bu bataktan kurtarısam bana ne verirsin?” diye sormuş.

“Hiç,” demiş Hoca.

Adam hemen işe girişip, onu bataklıktan çıkarmış.

Hoca üstü başı çamur içinde, evine yönelmek üzere doğrulacak olmuş.

“Nereye?” demiş adam. “Benim hakkımı ver, sonra git.”

“Senin hakkın nedir?”

“Hiç dedin ya, onu istiyorum.”

“Hiç demek, yok demektir. Yok verilir mi?” demiş Hoca.

“Elbette verilir, her ne ise ver.”

Hoca çaresiz kalmış:

“Peki. Eve kadar gel de vereyim...”

Eve gelmişler. Hoca boş bir çömleği adamın önüne koymuş:

“Elini sok çömleğe. Tamam. Avucunu iyice sık. Sonra çıkar. Şimdi aç bak bakalım avucunda ne var?”

Adam avucunu açıp bakmış:

“Hiç!” demiş.

“İşte aldın hakkını!” demiş Hoca. “Var git artık!”

KEŞKE HER GÜN BAYRAM OLSA

Bir gün Nasreddin Hoca’nın yolu bir köye düşmüş. Bakmış herkes yiyip içmekte. Oysa bir kıtlık yılıymış. Hoca’yı da ağırlamış, yedirmiş, içirmişler.

“Bu ne bolluk, ne ucuzluk!” demiş Hoca.

“Bolluk mu! Deli misin?” demişler. “Bugün bayram. Herkes, gücüne göre, evinde ne pişirmişse alıp getirdi, hep birlikte onları yiyoruz. Onun için sofradaki bu bolluk...”

Hoca bir düşünmüş.

“Ah! Keşke her gün bayram olsa!” demiş.

İÇİ DE YAZILI DEĞİLDİR ONUN

Bir gün Nasreddin Hoca çağırılmadığı bir düğün evinin kapısına elinde bir mektupla dayanmış. Ne istediğini sormuşlar.

“Düğün sahibine bir mektup getirdim,” demiş.

“Ver, biz veririz kendisine,” demişler.

“Yok, bu, elden verilmesi gereken bir mektup!” diye diretmiş.

Sonunda çaresiz bırakmışlar içeri.

Hoca’nın götürüp mektubu düğün sahibine vermesiyle sofraya çökmesi bir olmuş. Başlamış atıştırmaya.

Az sonra düğün sahibi, “Hoca! Bu zarfın üstü yazılı değil, nereden anladın bana olduğunu?” diye sormuş.

Hoca bir yandan atıştırmayı sürdürürken, “Efendim! Kusura bakmayın!” demiş. “Biraz aceleye geldi, içi de yazılı değildir onun...”

BİR EVİN İKİ KAPISI OLAMAZ MI

Bir gün Nasreddin Hoca, eve yanında birkaç bilge konukla gelmiş. Adamları kapıda bekletip karısına haber vermek için kendi içeri girmiş.

“Hatun! Evde ne yemek var?”

“Behey efendi! Od yok ocak yok, pişirecek tane yok. Sen ne yemeği sorarsın!”

Hoca çaresiz kalarak, “Ey hatun!” demiş. “Öyleyse git, kapıdaki konuklara, ‘Hoca evde yok!’ de-yiver, gitsinler.”

Karısı kapıya gidip Hoca’nın evde olmadığını söyleyince, konuklar, “Be canım!” demişler. “Hoca şimdi bizimle geldi, içeri girdi.”

Karısı ne diyeceğini bilemeyip susunca, bu kez Hoca içeriden seslenmiş:

“Bre kafasızlar! Bir evin iki kapısı olamaz mı! Birinden girmiş, ötekinden çıkıp gitmiştir...”

HEPSİNİN TADI BİRDİR

Bir gün Nasreddin Hoca eşeğine bir bağdan iki küfe üzüm yüklemiş, evine gidiyormuş.

Mahallenin çocukları, “Hoca! Bize üzüm ver!” diye önünü kesmişler.

Hoca şöyle bir bakmış. Üç-beş çocuk değil. Hepsine birer salkım verse

bir küfe boşalacak. Uzanan ellere tadımlık iki-üç tane üzüm koymaya başlamış.

Çocuklar, “Hoca! Bu ne kadarcık şey!” diye azımsamışlar.

“Evlatlarım!” demiş Hoca. “Hepsinin tadı birdir. Şu küfelerdeki üzümlerin tadı, bir tanesinin tadıyla aynıdır. Az yemişsin, çok yemişsin, hiç fark etmez.”

KİMİN İÇİNİN YANDIĞINI BİLEN BİLİR

Bir gün Nasreddin Hoca varlıklı, ama eli sıkı bir dostunun evine konuk gitmiş. Bal, kaymak, ekmek çıkarmışlar.

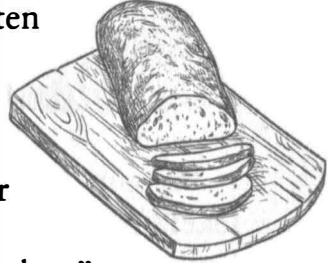
Hoca ekmeği, kaymağı tükettikten sonra kalan balı da parmak parmak yemeye devam etmiş.

Ev sahibi bir tas balın tükenmekte olduğunu görünce imalı bir söz etmiş:

“Ekmeksiz bal da insanın içini yakar.”

Hoca tasın dibini sıyrırken mırıldanmış:

“Kimin içinin yandığını bilen bilir...”

SÖZÜ BİLE EDİLMİYOR

Bir gün Nasreddin Hoca’ya varlıklı bir tanıdığı, yeni yaptırdığı evi gezdiriyormuş. Sabah başlamışlar, neredeyse akşam olmuş, adam evini anlatmaya bir türlü doyamamış. Ama yemekten, içmekten hiç

söz ettiği yokmuş. Açlıktan Hoca'nın gözleri karar-maya başlamış.

Tam o sırada adam ballandıra ballandıra yemek odasının özelliklerini anlatmaya girişince; Hoca cebinden bir metre, bir de defter çıkarmış, orayı burayı ölçüp notlar almaya koyulmuş.

Ev sahibi, "Gördünüz mü efendi!" demiş. "Ne kadar hoşunuza gitti! Umarım kendi yemek odanızı da bu notlara göre yeniden düzenlersiniz!"

Hoca, "Hiç kuşkusuz!" demiş. "Çok beğendim, insanı yıkan boğaza yapılan harcamalardır. Sonu gelmez. Oysa sizin yemek odanız o kadar iyi düzenlenmiş ki burada yemek diye bir şeyin sözü bile edilmiyor."

SÖZÜNÜN ERİDİR, DEDİĞİNİ YAPAR

Bir gün Nasreddin Hoca'ya, yabancı bir memlekette, tanımadığı bir kişi övgülü sözler edip eklemiştir:

"Efendi! Sizi pek sevdim. Buyrun bizde tuz eklemek yiyelim, hem de sohbet ederiz."

Eve gittiklerinde adam gerçekten ortaya sadece tuz ile eklemek getirmiş. Hoca'nın karnı aç, ama ne yapsın, çaresiz ekmeği tuza banmakla yetinmiş.

O sırada kapıyı çalan bir dilenci, aşağıdan bir-iki lokma yiyecek diye dualar etmeye başlamış.

Ev sahibi pencereyi açarak, "Haydi! Defol bakayım! Aşağı gelirsem kırarım belini!" diye bağırmış.

Dilencinin kapıda dualarla, bir-iki lokma yiyecek için adama yalvarmayı sürdürdüğünü gören Hoca da pencereden başını uzatmış.

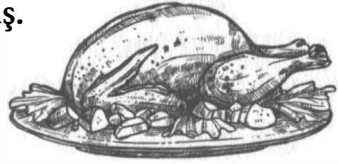
“Bana bak!” demiş dilenciye. “Sen efendiyi öyle başkalarına benzer sanma! Ne dediğini duydun! Yalanı, şakası yoktur! Tam anlamıyla sözünün eridir, dediğini yapar!”

ALTI PARMAĞIM OLMADIĞI İÇİN

Bir gün Nasreddin Hoca’nın büyük bir iştahla yemek yediğini gören biri, “Hoca! Niye böyle beş parmağınla yiyorsun?” diye sormuş.

Hoca bir yandan atıştırırken yanıtlamış:

“Altı parmağım olmadığı için...”

ŞU BİZİM ESKİ DOSTLA BİR GÖRÜŞEYİM

Bir gün Nasreddin Hoca’yı iftara çağıran varlıklı bir kişi, konuklarını sabahtan bir araya toplayıp gün boyu cami cami dolaştırmış. Sonunda köşke varıldığında, herkesin midesi tam anlamıyla kazınıyor.

İftar sofrasının bulunduğu yemek odasına girilince; Hoca bakmış köşede çorba, hindi dolması, baklava, börek, daha bir sürü şey sıra sıra bekliyor. Ağzının suyu akmaya başlamış. Sofraya oturulmuş.

İftar topu. Zeytinler. Arkasından dumanı tüten bir işkembe çorbası gelmiş.

Önce incelik olsun diye ev sahibi bir kaşık alıp tatmış. “Buyrun!” demesi beklenirken o yüzünü buruşturmuş:

“A!.. Hay Allah! Kâhya efendi! Seni kaç kere uyardım şu aşçıya söyle, çorbaya sarımsak koymasın diye! Kaldırın, kaldırın götürün şunu çabuk!”

Çorba kırıta kırıta giderken, Hoca göz ucuyla arkasından bakıp içini çekmiş.

İftar sofrasındaki davetliler, neye hak veriyorsa, “Haklısınız efendim!” diye kafa sallamışlar.

Derken nar gibi kızarmış hindi dolması, özel kokusu, koyu renk pirinçlerini süsleyen fıstıklarıyla çıkagelmiş.

Ev sahibi gene büyük bir incelikle ilk lokmayı alıp yemeğin tadına bakmış.

Bakmasıyla da parlamış:

“Be Ağa! Geçen gün sana söylemedim mi, bu adam baharat kullanmasın diye? Bana bir düşmanlığınız mı var? Bilmiyor musun dokunduğunu? Otuz yıldır kapımdasın! Allah hepinizi nasıl bilirse öyle etsin! Kaldırın, çabuk kaldırın şunu! Gözüm görmesin!”

Koca tepsisiyle hindi dolması da kalkıp giderken, Hoca derin bir ah çekerek arkasından bakakalmış.

Gene “Haklısınız efendim!” mırıldanmaları...

Derken bir harem ağası, kendisine önceden bildirilen sıraya uymak için olsa gerek, elinde baklava tepsisiyle gelince, ev sahibi ona da haykırmış:

“Be sersem herif! Aç karnına tatlıdan başlanırmı? Yıkıl git şurdan!”

Hoca bakmış ki birbirinden güzel yemekler geldikleri gibi geri gönderiliyor, kaşığı kaptığı gibi, ortaya getirilmek üzere köşede bekleyen pilavın başında almış soluğu.

Ev sahibi sofradan, “Efendi! Gel! Niye savuştun?” diye seslenmiş.

Hoca bir yandan pilavı kaşıklarken, “Aman Beyim! Bana biraz izin!” demiş. “Öbür yemeklerin davaları sonuçlanıp cezaları kesilene kadar, ben şu bizim eski dostla bir görüşeyim, halini hatırlarım. Siz işinize devam edin! Az sonra gelirim!”

BÖYLE YATAKLAR BİZİM UYKUMUZU KAÇIRIR

Bir gün Nasreddin Hoca büyük bir köşke konuk gitmiş. Ama biraz geç kaldığı için akşam yemeğini kaçırmış. Ev sahipleri ne bilsinler, onun yemek yediğini sanarak şerbet sunmakla yetinmişler.

“Allah rahatlık versin!” deyip herkes yatmaya gidince; hizmetçi, Hoca’yı konuk odasına götürüp iyi uykular dileyerek kuş tüyü bir yatak göstermiş.

Hoca, ‘Uyursam açlığımı unuturum’ belki diye düşünmüş, ama bir türlü uyku tutturamamış. Bir süre

odada dört dönmüş, sonunda bakmış olacak gibi değil, hizmetlilerin bölümüne giderek kapıyı vurmuş.

İçeriden, “Ne var?” diye bir ses gelince, Hoca çok saygılı bir dille anlatmış ne olduğunu:

“Efendim! Benim için elleriniz dert görmesin kuş tüyü bir yatak yapmışsınız. Ama biz yoksulluktan gelme insanlarız. Böyle yataklar bizim uykumuzu kaçıır. Siz bana hani şöyle büyücek bir pide verseniz de birazını başımın altına yastık, kalanını da üstüme yorgan yapıp mışıl mışıl uyusam...”

YEMEYENİN MALINI YERLER

Bir gün Nasreddin Hoca’nın karısı tatlı pişirmiş. Karı koca güle oynaya yemiş, artanını sabaha saklamışlar. ‘Güne gene tatlı yiyerek başlarız’ diye düşünerek gidip yatmışlar.

Gece yarısına doğru Hoca, karısını telaşla dürtükleyerek uyandırmış:

“Aman hatun! Kalk! Aklıma çok önemli bir şey geldi. Geri bırakmaya gelmez! Koş, şu tatlının kalanını getir!”

“Nedir bu telaşın? Ne oluyoruz?” diye yataktan kalkan kadın gidip tatlının kalanını getirmiş.

Hoca tabağı önüne çekerek, sanki bir kovalayan varmış gibi aceleyle hepsini yiyip bitirmiş.

Karısı, “Efendi! Nereden çıktı bu gece yarısı tatlı yeme yarışı?” diye sormuş.

Hoca açıklamış:

“Akşamdan kalan tatlıyı bir türlü unutamadığım için doğru dürüst bir uyku tutturamadım. Düşündüm taşındım. Yemeğin en iyisi mideye gidendir. ‘Yemeyenin malını yerler’ diye de bir söz var. Şimdi her şey tamam. Artık deliksiz bir uyku çekebiliriz.”

BENİM İÇİN SAVURGANDIR DİYEN Mİ OLDU

Bir gün Nasreddin Hoca hurma yerken karısı bakmış çekirdeklerini çıkarmıyor.

“Efendi! Hurmanın çekirdeğini çıkarmadan mı yiyorsun?” diye sormuş.

“Niye çıkarayım!” demiş Hoca. “Ben onu satın alırken yemişti çekirdeğini daraya sayıp fiyatından düştü mü ki? Eğer çekirdeği atılacak olsaydı parayla satılmazdı. Ben ona onca parayı verdikten sonra atar mıyım? Yoksa benim için savurgandır diyen mi oldu sana?”

BENİ DÖRT-BEŞ KİLOMETREDEN ISITAN KANDİL

Bir gün Nasreddin Hoca’nın komşuları bir araya gelip ona bir oyun oynamayı kararlaştırmışlar. Bir bahse tutuşacak, sonunda kaybettin diye üstüne giderek kendilerine bir kuzu ziyafeti çektireceklermiş. Kışın en soğuk günleriymiş. Kolayca yaparım sanıp da yapamayacağı bir şey düşünmüşler.

“Hoca!” demişler. “Gel seninle bir bahse tutuşalım. Bu gece ayazda, sabaha kadar, kent alanında ateş yakmadan, hiçbir ısı kaynağından yararlanmadan dikilip duracaksın. Şu şu şu kimselerin evleri o alana bakar. Biz sıcacık odalardan seni gözleyeceğiz. Başarırsan kuzu ziyafeti bizden, başaramazsan senden. Var mısın?”

“Biz ne soğuklar gördük!” demiş Hoca. “Yoksula ayaz vız gelir. Hazırlayın kuzuyu...”

Gerçekten de sabaha kadar alanda gösterilen yerde dikilip durmuş. Sabah da ziyafeti kazanmanın neşesi içinde güle oynaya gelmiş yanlarına.

“Anlat Hoca! Nasıl geçti gece?” demişler.

Anlatmaya başlamış:

“Her yan bembeyazdı. Ağaç dallarını kıracak gibi sallayan fırtınanın sesinden başka ses yoktu. Işık dersin dört-beş kilometre ötedeki bir kandilden başka bir şey görülmüyordu.”

Hep birlikte, “Oooo! Olmadı!” diye üstüne saldırmışlar. “Biz seni dürüst sanıyorduk! Meğer kandil ışığında bir güzel ısınmışsın!..”

Gürültü, patırtı, dua eden, teşekkür namazı kılan derken, sonunda Hoca’nın üç-dört kilometre ötedeki kandilden ısındığı için ziyafeti üstlenmek zorunda olduğuna karar verilmiş.

Gün kararlaştırılmış, komşular Hoca’nın evine doluşmuşlar, şakalaşmalar, takılmalar, her şey yolunda... Ama kuzu bir türlü gelmiyormuş...

“Hoca! Kuzu ne oldu?”

“Pişiyor...”

Bir saat, iki saat derken, sonunda dayanamayıp bütün komşular mutfağa gitmiş. Hoca mutfağın arkasındaki avludaymış. Bir ağacın dalına, üç arşın kadar yükseğe, koca bir kazan asmış, altına bir kandil koymuş, köşeden hayran hayran bakıyormuş.

“Hoca!” demişler. “Bunca adamı açlıktan kırdın geçirdin! Nedir bu? Ne yapıyorsun? Kuzu nerede?”

“Nerede olacak! Kazanın içinde... Pişmesini bekliyorum...”

Adamlar şaşkın, hem de öfkeli, “Hoca! Sen ne diyorsun!” diye çıkmışlar. “Alay mı ediyorsun bizimle? Gökyüzüne bir kazan asmış, altına bir kandil yakmışsın! Bu kandil, o kazanı kaynatır mı?”

Hoca, bunu siz mi söylüyorsunuz gibilerden, adamları şöyle bir süzmüş:

“Geçen gece beni dört-beş kilometreden ısıtan kandil, üç arşın uzaklıktaki kazanı mı kaynatamayacak!...” demiş.

O ZAMAN DA BEN YANLARINDA OLAMADIM

Bir gün Nasreddin Hoca bir toplulukta konuşurken söz helvaya gelmiş.

Hoca yakınmış:

“Birkaç yıldır şöyle gönlüme göre bir helva pişirip de yiyemedim!”

“Güç bir şey değil ki! Niye pişirmedin?” diye sormuşlar.

“Denk düşmedi!” demiş Hoca. “Un bulunduyorsa yağ bulunmadı; yağ bulunduyorsa un bulunmadı.”

“Yapma be Hoca? Bunca zamandır bu ikisini bir araya getiremedin mi?”

Hoca bir yutkunmuş:

“Getirdim getirmesine de, kör talih işte, o zaman da ben yanlarında olamadım.”

KARGIŞI DA BENİM ÜSTÜME

Bir yaz günü Nasreddin Hoca ile dostları suyu, ağacı, yemişi bol, renk renk çiçekler içinde, cennet gibi bir köye gitmişler. Yiyip içmiş, mutlu bir gün geçirmiş, dönme zamanı geldiğinde ise; bu güzel yerden ayrılmak istememişler.

İçlerinden biri, “İki-üç gün daha kalalım. Baklavası, böreği benim üzerime,” demiş.

Bir başkası, “Kuzu dolması benim üzerime,” diye eklemiş.

Ötekiler de atılmış:

“Zeytinyağlı yaprak dolması benim üzerime.”

“Salatası, peyniri, biberi benim üzerime.”

“Portakalı, elması, armudu, bütün yemişleri benim üzerime.”

Hoca mutluluktan uçuyormuş:

“Bu şölen üç gün değil, üç ay bile sürse,” demiş, “buradan bir yere ayrılırsam, Allah’ın, Peygamber’in, bütün meleklerin kargışı da benim üzerime...”

YENİ PABUÇLARIM

Bir gün Nasreddin Hoca yalın ayak çift sürerken ayağına kocaman bir diken batmış, bayağı da parçalamış tabanını.

Hoca ayağını hemen soğuk suya sokmuş, yıka-mış, kanı durdurmuş, sarmış sarmalamış, sonra bir ağacın dibine oturup derin bir soluk alarak, “Allah’tan, yeni pabuçlarım ayağымda değildi!” demiş.

ŞU KARŞI DAĞDAN KUŞKULANMIŞTIM

Bir gün Nasreddin Hoca eşiğinin üstünde eve dönüp ahırın kapısına gelince ne görsün, içeride eşek filan yok. “Acaba bu şaşkın nereye gitti?” diye altındaki hayvanı yüz geri edip başlamış aramaya...

Karşılaştığı bir adam sormuş:

“Hey Hoca! Nereye böyle?”

“Eşegimi yitirdim de onu arıyorum...”

“Be canım! Eşegin altında ya!” demiş adam.

Hoca bakmış, eşegi altında... Ama yoluna devam etmiş...

“Hey Hoca!” diye seslenmiş adam. “Eşegini buldun işte, daha nereye gidiyorsun?”

“Eşegi buldum da...” demiş Hoca. “Şu karşı dağdan kuşku-
lanmıştım, oraya da bir baka-
yım...”

ÜSTÜNDE OLSAYDIM

Bir gün Nasreddin Hoca eşegini yitirmiş. Hem arar hem de şansına şükredermiş.

“Hoca! Niye şükrediyorsun?” diye sormuşlar.

“Üstünde olmadığımı şükrediyorum,” demiş.
“Üstünde olsaydım ben de onunla birlikte kaybo-
lacaktım.”

ORADA DA BULAMAZSAM

Bir gün Nasreddin Hoca eşegini yitirmiş. Köşe bucak ararken bir yandan da türkü söylüyormuş.

“Hoca! Bizim bildiğimiz, insan yitirdiği eşegi böyle türkü söyleyerek değil, ağlaya sızlaya arar,” demişler.

Hoca türküye bir ara verip, “Son umudum şu dağın ardında,” demiş. “Orada da bulamazsam, o zaman görürsünüz bendeki ağlayıp sızlamayı!”

BANA İNANMIYORSUN DA

Bir gün bir komşusu Nasreddin Hoca'dan eşeğini istemeye gelmiş. İkide bir komşular böyle gelip hayvanı ister, üstelik de zor işlere koşarlarmış.

“Eşek evde yok, suya gitti,” demiş Hoca.

Tam bu sırada ahırdaki eşek anırmaya başlamış.

“Hey Hoca!” demiş adam. “Eşek evde yok diyorsun, ama bak içeriden sesleniyor.”

Hoca komşusunu terslemiş:

“Komşum, sen benim sözüme inanmıyorsun da, eşeğin sözüne mi inanıyorsun!”

ÖBÜR YANDA DA YERDEYDİM

Bir gün Nasreddin Hoca eşiğine binerken ayağını basacak yüksekçe bir yer bulamayınca, hayvanın üstüne sıçrayarak çıkmak istemiş. Ama fazla sıçramış olmalı ki dengesini tutturamayıp öbür yana düşüvermiş. Çevredeki çocuklar kıkır kıkır gülmeğe başlamış.

“Ne gülüyorsunuz uşaklar?” demiş Hoca. “Öbür yanda da yerdeydim, bu yanda da işte yerdeyim!”

YÜKÜNÜN YARISINI BEN ALDIM

Bir gün Nasreddin Hoca eşiğinin taşıdığı yükün fazla geldiğini görünce, yarısını kendi sırtına almış. Sonra da hayvanın iyice rahatladığını görünce,

“Yükünün yarısını aldım, şuna bari ben bineyim,” demiş.

Binmiş, ama eşek bu kez büsbütün zorlanır olmuş.

Hoca ellerini iki yana açmış:

“Ey hayvan!” demiş. “Yükünün yarısını aldım, sen gene yürümezsin!”

SEN ÖLÜNCEYE DEK BU HUyla KALIRsin

Bir gün Nasreddin Hoca dağda odun kesmeye gitmiş. Eşegi, ekmek yemekten pek hoşlanırmış. Hoca odun kesmeye dalmışken, hayvan onun öğleyin yemek için getirip bir kenara koyduğu ekmeği katığı mideye indirmiş.

Hoca durumu görünce, “Ey eşek!” demiş. “Ben dayanırım akşam eve gidene kadar. Ama sen ölünceye dek bu huyla kalırsın!”

BENİM EŞEĞİM OKUMA BİLİR

Bir gün Nasreddin Hoca eşeğini yitirmiş. Bakmış adamın biri hayvanı önüne katmış gidiyor.

“Arkadaş! Bu benim eşeğim,” diye önünü kesmiş.

“Nereden belli senin eşeğin olduğu? Vermem!” demiş adam.

Senindi, benimdi derken, Kadı’nın karşısında bulmuşlar kendilerini.

Hoca eşeğini istemiş.

Adam:

“Eşek benimdir! Vermem!” demiş.

Kadı sormuş:

“Eşek kimin elindedir?”

“Benim elimdedir.”

Kadı bu kez Hoca’ya dönmüş:

“Eşeğin bir nişanı var mı? Senin olduğunu nereden bilelim?”

Hoca, “Benim eşeğim okuma bilir,” demiş. “Önüne kitap koyarız, okuyamazsa benim değildir.”

Kadı öneriyi uygun bulmuş. Eşeğin önüne bir kitap konmuş, hep birlikte uzaktan izlemeye koyulmuşlar.

Eşek önündeki kitabın sayfalarını diliyle tek tek açıp aralarına baktıktan sonra anırmaya başlamış.

Meğer Hoca bu oyundan pek hoşlanırmış – bir kitabın sayfaları arasına arpa koyar, eşek de diliyle sayfaları çevirip aradaki arpaları yermiş. Hayvan önünde kitabı görünce yine öyle sanmış. Ama bakmış arpa yok. Anırması arpa bulamamanın öfkesindenmiş.

Hoca, “Gördünüz mü, bakın,” demiş, “kitabı okuyup bitirdi, duasına bile geçti!”

Kadı bunun üzerine eşeği Hoca’ya vermiş.

BUNUNLA HELVA ALIP YİYİN

Bir gün Nasreddin Hoca uzak bir yoldan gelirken eşeğine uzun süre su içirememiş. Bir gölün kıyı-

sına geldikleri sırada suyu gören hayvan, Hoca'nın elinden kurtulduğu gibi göle doğru koşmaya başlamış. Gölün kıyısı da bayağı sarp kayalıkmiş. Tam kenara ulaşıp aşağı düşeceği sırada, göldeki kurbağa seslerinden ürken eşek duralamış, arkasından koşan Hoca da hemen yularına yapışmış.

“Aferin göl kuşları!” diyerek göle birkaç akçe atmış. “Haydi gidin, bununla helva alıp yiyin!”

EŞEK DURDU, BEN DE İNDİM

Bir gün Nasreddin Hoca eşiğiyle çarşıdan geçiyormuş. Eşek düzgün ilerlerken birdenbire duruvermiş.

Boş bulunan Hoca'nın, hayvanın başının üstünden yere yuvarlanmasıyla, bir şey olmamış gibi doğrulması bir olmuş.

Buna karşın çarşıdakilerin çevresine toplanıp gülüşüklerini görünce de terslenmiş:

“Ne gülüyorsunuz? Eşek durdu, ben de indim...”

GENE ANANA BİR EŞEKLİK ETMİŞSİN

Bir gün Nasreddin Hoca'nın eşiği ölmüş.

Karısı, “Hoca! Biz eşeksiz yapamayız! Haydi git pazardan bir eşek al!” diyerek eline altı kuruş vermiş.

Hoca gidip pazardan aldığı yeni eşiğinin yuları elinde, ölen eski eşiğiyle yaşadığı olayları düşünerek dalgın dalgın eve dönerken, yoldan geçen iki külhanbeyi onun bu kendi dünyasına kapanık halinden yararlanmayı tasarlamışlar.

Biri usulca hayvanın boynundaki yuları çıkarıp kendi boynuna geçirmiş, öbürü de eşiği önüne kattığı gibi doğru pazara geri götürmüş. Kaça satarsa parasını aralarında paylaşacaklarmış.

Hoca evinin önüne gelip de arkasına dönünce, bakmış, eşek yerine boynunda yularla bir adam duruyor karşısında.

Ne diyeceğini şaşırmış:

“Süphanallah! Sen kimsin?” diye sormuş.

Adam başlamış anlatmaya:

“Efendim! Ben anama büyük bir eşeklik etmiştim. Kadıncağız aşırı derecede üzülmüş, ‘Dilerim Allah’tan, eşek olasın!’ diye bana ilenmişti. İşte ben o anda eşek oldum. Pazarda gelip siz satın alana kadar da eşek olarak çok çile çektim. Şimdi sizin onurunuzla gene birdenbire insan oluverdim. Yalvarırım, beni bağışlayın! Azat edin!”

Hoca adama acıyıp boynundan yuları çıkarmış, uzun uzun öğüt vermiş, bir daha anasını üzmemesini söyleyerek salıvermiş.

Ertesi gün cebine bir altı kuruş daha koyup pazara gittiğinde ise bakmış, bir gün önce satın alıp bağışladığı eşek oralarda dolaşıyor.

Hoca hemen gidip hayvanın kulağına eğilmiş.
“Seni gidi köftehor!” demiş. “Daha dün sana o kadar öğüt verdim. Belli ki sözümü dinlemeyip gene anana bir eşeklik etmişsin.”

EL ELİN EŞEĞİNİ BÖYLE ARAR

Bir gün Nasreddin Hoca tarlasına giderken karşısına çıkıp, “Efendi! Subaşı’nın eşiği ortada yok. Biz hepimiz sağa sola dağılıp arayacağız, sen de sizin oralara bakıver,” demişler.

Hoca türkü mani, bahçelere girip çıkarak dolaşır, bir yandan da yemişlerin tadına bakarken, karşılaştığı bir tanıdığı sormuş:

“Hoca! Böyle ne dolaşıyorsun?”

“Subaşı’nın eşiğini arıyorum.”

Adam gülmüş:

“Bu ne biçim eşek arayış!”

Hoca da gülmüş:

“El elin eşiğini böyle arar!”

ÖLME EŞEĞİM ÖLME

Bir gün Nasreddin Hoca bakmış eşiği ahırda yattığı yerden hiç kalkmıyor.

Akşehir’de görülmemiş bir kıtlık varmış. Hoca’nın da elinde böyle günlere sakladığı hiçbir şey yokmuş. Kendi boğazından artırıp hayvana kepek alıyormuş.

Nerdeyse nalları dikmek üzere olan sevgili eşeğinin koca kulaklarından birini iki elinin arasına alıp içine en tatlı sesiyle, “Ölme eşeğim, ölme!” diye fısıldamış. “Yaz gelsin, yoncalar bitsin, ben de yerim, sen de yersin!”

TAM ALIŞIYORDU

Bir kış Nasreddin Hoca çok züğürtlemiş. ‘Eşegin arpa giderini biraz azaltsam olur mu?’ diye düşünmeye başlamış.

Bir süre her zaman verdiğiinden bir avuç daha az vermiş. Bakmış eşekte bir değişiklik yok.

Bir avuç daha eksiltmiş. Eşek gene o eşek.

Böyle böyle arpayı yarıya kadar indirmiş. Hayvan biraz durgunlaşmışsa da başka bir terslik olmamış.

Bir-iki ay sonra yemi yarıdan da aşağı inince, eşegin durgunluğu mahzunluğa dönüşmüş. Sürekli yatmak istiyor, samanı bile az yiyormuş.

Sonunda arpa bir avuca inmiş.

“Tamam, başardım!” diye sevinen Hoca bir sabah ahıra girmiş ki eşek sizlere ömür.

“Tüh!” demiş. “Hayvan tam alışıyordu, ecel izin vermedi...”

PARAYI VEREN DÜDÜĞÜ ÇALAR

Bir gün Nasreddin Hoca eşeğine binmiş kente giderken, çocuklar yolunu kesip nereye gittiğini sormuşlar.

“Pazara,” demiş Hoca.

Bunun üzerine çocuklar bağışarak kendilerine pazardan düdük getirmesini istemiş:

“Hoca! Bana pazardan bir düdük al!”

“Bana da...”

“Bana da...”

Ama içlerinden yalnız biri, Hoca’ya düdük alması için para vermiş.

Dönüşte Hoca’yla eşeğini ta karşıdan gören çocuklar hemen koşup çevresini sarmışlar:

“Hoca! Düdüklerimizi getirdin mi?”

Hoca cebinden bir tek düdük çıkarıp parayı veren çocuğa uzatırken ötekilere, “Kusura bakmayın çocuklar,” demiş. “Parayı veren düdükü çalar!”

ORTAKLIKTAN KURTULACAĞIM

Bir gün Nasreddin Hoca birisiyle yarı yarıya ortak olduğu bir evdeki hissesini satışa çıkarmış.

Tellal, “Hoca! Bugünlerde işler iyi değıl. Niye hisseni böyle aceleyle satmak istiyorsun?” diye sormuş.

Hoca, “Ben ortak mal hiç sevmem,” demiş. “On yıldır adama yalvarıyordum hisseni bana sat diye. Sonunda zor bela gönlünü yapabildim. Elime geçen parayla onun hissesini alıp ortaklıktan kurtulacağım.”

BAKARSIN BİR ŞEYLER BULUR DA

Bir gece Nasreddin Hoca ile karısı yatarlarken bir tıkırtı duymuşlar. Kadın, “Hoca! Eve hırsız girdi galiba!” diye telaşlanmış.

“Aman ses etme hatun,” demiş Hoca, “bakarsın bir şeyler bulur da elinden alırsız...”

HIRSIZIN HİÇ SUÇU YOK MU

Bir gece Nasreddin Hoca’nın ahırına girip eşeğini çalmışlar.

Ertesi gün çarşıda önüne gelene yana yakıla bu olayı anlatarak dolaşan Hoca’nın çok üzüldüğünü görenler birtakım öğütler vermeye başlamışlar:

“İyi ama Hoca Efendi, ahırın kapısına şöyle sağlam bir kilit asman gerekmez miydi?”

“En başta kapıyı sağlam yapmalıydın. Dokunsan kilidiyle birlikte parçalanacak uyduruk tahtadan kapı neye yarar?”

“İnsan bahçesinin duvarını biraz yüksekçe örürmez mi?”

“A Hoca! Uyuyor muydun, yoksa ölmüş müydün? Adam, koca hayvanı cebine koyup gitmedi ya!”

“Her şeyden önce malına göz kulak olmayı bileceksin!”

Hoca dinlemiş, dinlemiş, sonra “Efendiler, ağalar! Pek doğru söylüyorsunuz,” demiş. “Eşegi geri getirmeseler de hepsi doğru sözler. Ama bütün kabahat bende mi? Hırsızın hiç suçu yok mu?”

YORGAN GİTTİ KAVGA BİTTİ

Bir kış gecesi Nasreddin Hoca kapısının önünden gelen kavgı seslerini işitmiş. ‘Gidip şunların arasını bulayım’ diye düşünerek yorganına sarınıp dışarı çıkmış.

Hoca’nın geldiğini görünce kavgı edenlerden biri onun sırtındaki yorganı kaptığı gibi kaçımaya başlamış, “Hey, ne oluyor, nereye?” derken öbürü de ortadan yok oluvermiş.

Üşüyerek içeri giren Hoca, karısı adamların niye kavgı ettiklerini, ne istediklerini sorunca şöyle demiş:

“Kavgı meğer bizim yorgan içinmiş hatun. Yorgan gitti, kavgı bitti...”

KAZAN SİZLERE ÖMÜR

Bir gün Nasreddin Hoca komşusunun kazanını ödünç almış. İşini görüp geri götürürken de içine bir tencere koymuş.

Komşusu sormuş:

“Hoca! Bu nedir?”

“Yavrusu!” demiş Hoca.

“Kazanınız doğurdu.”

Adam hiç sesini çıkarmadan, kazanla birlikte tencereyi de alıp koymuş içeri.

Bir süre sonra Hoca gene komşusunun kazanını ödünç almış. Ama üstünden epeyce zaman geçtiği halde, kazan bir türlü geri gelmezmiş.

Bir gün komşusu, “Hoca! Bizim kazan ne oldu? Niye geri getirmezsin?” diye soracak olmuş.

Hoca üzgün, “Hiç sorma komşu,” demiş. “Kazan sizlere ömür.”

“Aman Hoca! Hiç kazan ölür mü?”

Hoca adamın yüzüne hayretle bakmış:

“Doğurduğuna inanıyorsun da öldüğüne mi inanmıyorsun!”

DEVE TOHUMU

Bir gün Nasreddin Hoca ekin ekerken iki kişi gelip sormuş:

“Hoca! Ne ekersin?”

“Deve tohumu,” demiş Hoca.

Üstünden zaman geçmiş, bir gün Hoca bakmış tarlasında develer otluyor. Hepsini önüne kattığı gibi evin yolunu tutmuş. Kervan sahibi develerini toparlamaya gelip de ortadan yok olduklarını görünce, sora soruştura Hoca’nın kapısına dayanmış.

“Bre! Sen ne söylüyorsun?” demiş Hoca kervan sahibine. “O develer benim tarlama kendi elimle ektiğim tohumların ürünü. Sana verir miyim!”

Senindi benimdi, sonunda Kadı’ya başvurmuşlar.

Kervan sahibi, “Develer benimdir,” diyormuş.

Hoca da, “Tarlama deve tohumu ektiğimi herkes gördü,” diyormuş.

“Peki, öyleyse tanık getir,” demiş Kadı.

Hoca ekin ekerken kendisine ne ektiğini soran iki kişiyi bulup getirmiş.

Adamlar, “Biz buna ne ektiğini sorduğumuzda, deve tohumu diye yanıtladı,” demişler.

Böylece develer Hoca’nın olmuş.

UYKUM KAÇTI DA ONU ARIYORUM

Bir gece Nasreddin Hoca sokakta geziniyormuş. Memleketin Subaşı kol gezerken onunla karşılaşınca, “Efendi! Gece yarısı sokakta ne arıyorsun?” diye sormuş.

Hoca, “Uykum kaçtı da onu arıyorum!” demiş.

VADE NE KADAR İSTERSEN VEREYİM

Bir gün Nasreddin Hoca’dan bir dostu gelip az bir vadeyle birkaç akçe borç istemiş.

“Vallahi birader!” demiş Hoca. “Durumum yok, para veremem. Ama dostumsun, vade ne kadar istersen vereyim.”

YERDEKİ TAŞI SIRTIMDA NASIL TAŞIYAYIM

Bir gün Nasreddin Hoca köy halkını kimsenin kaldıramayacağı, belki bin kantar ağırlığında bir taşın yanına toplamış.

“Ben bu taşı sırtımda taşıyım,” demiş.

“Hoca! Bu taşı hiç kimse sırtında taşıyamaz! Yüz kişi gelse yerinden bile kıpırdatamaz!” demişler.

“Ben bir dua edeyim, sonra nasıl taşıyacağımı görün! Ama önce söyleyin bakalım: Taşırsam ne vereceksiniz?”

“Hepimiz gücümüze göre birkaç akçe verimiz,” demişler.

“Verin hele, görelim ne kadar?”

Toplanan parayı Hoca götürüp güvenli bir yere koymuş, duasını etmiş, sonra gidip taşın yanında bir dizini yere koymuş, başını öne eğip sırtını kabartmış.

Herkes bekliyormuş taşı kaldıracak diye ama Hoca öylece duruyormuş.

Sonunda seslenmişler:

“Hoca! Ne oldu? Ne bekliyorsun?”

“Taşı kaldırıp sırtıma koymanızı bekliyorum,” demiş Hoca. “Yerdeki taşı sırtımda nasıl taşıyayım!”

BEN YAPACAĞIMI BİLİRİM

Bir gün Nasreddin Hoca konuk gittiği bir köyde heybesini yitirmiş.

“Köylüler!” demiş. “Ya heybemi bulursunuz ya ben yapacağımı bilirim.”

Hatırı sayılır bir insan olan Hoca’nın bu çıkışı karşısında köylüler telaşa kapılarak heybeyi arayıp bulmuş, getirip özür dilemişler.

Hoca köyden ayrılırken yolcu etmeye gelenlerden biri merakından sormuş:

“Kuzum Hoca Efendi! Heybeyi bulamasaydık ne yapacaktın?”

Hoca, “Ne yapılır oğul!” demiş. “Evde eski bir kilim var, onu kesip biçip heybe yapacaktım.”

BENİM DEĞİL KARIMINDIR

Bir gün Nasreddin Hoca tavuk kızartması yerken adamın biri gelip, “Efendi! İmrendim, biraz da bana ver!” demiş.

Hoca şöyle bir bakmış adama:

“Vallahi arkadaş, veremem! Çünkü bu tavuk kızartması benim değil, karımındır!”

“İşte sen yiyorsun ya!” demiş adam.

“Başka ne yapayım yani! Karım bana ye diye verdi!”

BULUN RÜZGÂRINIZI SAVURUN HARMANINIZI

Bir yıl Nasreddin Hoca, Ramazan boyunca bir köye imamlık etmiş. Ödeme zamanı gelince köylüler ürünün kıtlığından söz ederek hakkı olan buğdayı vermemeye kalkmışlar.

Hoca kızmış.

“Öyleyse ben de size rüzgâr vermem,” demiş. “Bulun rüzgârınızı, savurun harmanınızı.”

Harman yerine poyrazdan bakan tepeye gidip bir hasır germiş. O günlerde de zaten rüzgâr esmiyormuş.

Derken gökyüzünde birkaç parça kara bulut da görününce, köylülerden bazılarını bayağı bir korku almış. Böyle şeylere inanacak kadar imanlı olanlar, “Rüzgârımızı kesti, bir de yağmur yağdırırsa ne yaparız?” diyormuş.

Sonunda birkaç köylü, Hoca’ya gidip hakkının iki katını vereceklerini söyleyerek rüzgâr istemiş.

Hoca hasırda bir delik açıp, “Bekleyin!” demiş.

Bir-iki gün sonra da rüzgârın eseceği tutmuş.

Hoca’ya gelip hakkının iki katını vereceklerini söyleyerek rüzgâr isteyen köylüler, “Hoca sözünde durdu! Rüzgârımızı gönderdi!” diye bir acele harmanlarını savururlarken, bir yandan da olayı köyde herkese ballandıra ballandıra anlatmışlardı.

Sonunda rüzgâr kesildikçe birer ikişer bütün köylüler hasırın başında bekleyen Hoca’ya koşar olmuşlar.

“Aman Hoca! Hakkının iki katını verelim, bize de bir rüzgâr!”

Hoca gelenlerin tarlalarına doğru hasırda bir delik açıp, “Bekleyin!” dermiş.

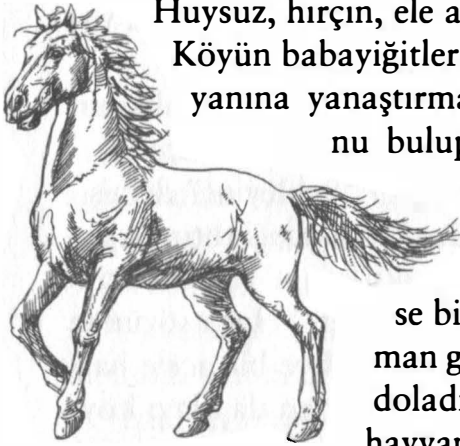
Bazen gecikse de rüzgârın gelmediği hiç olmamış.

Hoca o yıl köylülerden aldığı buğday hakkını eve eşekle değil, kağnı arabasıyla taşıtmış.

BEN DE BİNEMEDİM

Bir gün Nasreddin Hoca herkesin kendi biniciliğini göklere çıkardığı bir toplulukta havaya girip başlamış:

“Fılan çiftlikteydim. Kâhya bir at getirdi. Huysuz, hırçın, ele avuca sığmaz bir hayvan. Köyün babayiğitlerinden biri binmek istedi, yanına yanaştırmadı. Bir başkası pundunu bulup üstüne atladı, onu da savurup yere vurdu. Bir başkası geldi, o da binemedi. Baktım ki kimse binemeyecek, ben de o zaman gencim; eteklerimi belime doladım, kollarımı sıvadım, hayvanın yelesinden tutup...”

Tam bu son sözcük ağzından çıkarken adını andığı çiftliğin kâhyası girmiş kapıdan içeri.

Hoca bir yutkunmuş.

“Ben de binemedim...” demiş.

TERS BİR ZAMANDA GELİVERDİ

Bir gün Nasreddin Hoca bir İranlı ile konuşurken, adam İran Şahı'nın yüz elli odalı, şöyle geniş, böyle geniş bir sürü sarayı olduğunu falan filan bol keseden atıyormuş.

Hoca da buna karşılık, “Bizim başkentimiz Bursa’da ne saraylar var,” diye başlamış. “Hatta birinin içindeki kaplıcanın boyu beş bin arşın, eni...”

Tam bu sırada Bursalı bir Acem yanlarına gelmiş.

Hoca onun geldiğini görünce sözü, “Eni de elli arşın...” diye bağlamış.

İranlı, “Pes! Bu ne oldu böyle?” demiş. “Eni boyuna uygun düşmedi.”

Hoca gülmüş:

“Ben onun enini boyuna uyduracaktım, ama bu Bursalı Acem kardeş yanımıza çok ters bir zamanda geliverdi...”

SUYUNUN SUYUNUN SUYU

Bir gün Nasreddin Hoca’ya konuk gelen bir köylü birlikte pişirip yeriz diye bir tavşan getirmiş.

Birkaç hafta sonra bir adam dayanmış kapıya:

“Hoca, beni bilir misin?”

“Yok!”

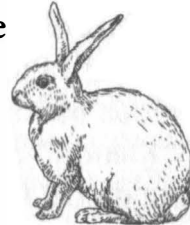
“Ben, sana tavşan getiren var ya, işte onun hısı mıyım.”

Hoca adamı konuk etmiş, birlikte yiyip içmişler.

Ertesi hafta bir başkası gelmiş:

“Hoca, beni bilir misin?”

“Yok!”

“Ben, sana tavşan getiren var ya, işte onun hısı-
mının yanındaki köydenim.”

Hoca onu da konuk etmiş.

Ertesi hafta biri daha:

“Hoca, beni bilir misin?”

“Yok!”

“Ben, sana tavşan getiren var ya, işte onun hısı-
mının yanındaki köyden olanın hısıımıyım.”

Hoca onu da konuk etmiş. Sofraya oturunca da
bir çanak sıcak su ile bir somun ekmek getirip ada-
mın önüne bırakmış.

“Hoca! Bu nedir?”

Hoca çok sakın yanıtlamış:

“Hani o bana tavşan getiren var ya, işte bu onun
getirdiği tavşanın suyunun suyunun suyudur...”

BİRAZ DA BİZ ÖLSEK

Bir gün Nasreddin Hoca varlıklı birinin evine ye-
meğe çağırılmış. Oldukça sıcak bir günmüş. Ortaya
büyük bir kâseyle buz gibi hoşaf getirmişler. Hoca
yayvan bir kaşıkla gider gelir, içmek diye neredeyse
hoşaf yalarken; ev sahibi kâseyle birlikte getirilen
kepçeyi doldurup doldurup gövdeye indirir, ikide
bir, “Oh!.. Öldüm!..” dermiş.

Hoca bakmış olacak gibi değil:

“Efendi!” demiş. “Şu elindeki kepçeyi versen de,
biraz da biz ölsek!”

BEN SENİN GENÇLİĞİNİ DE BİLİRİM

Bir gün Nasreddin Hoca ata binmek istemiş. Ayağını üzengiye atıp kendini yukarı çekemeyince, “Hey gidi gençlik hey!” demiş.

Sonra bir çevresine bakınmış, kimsecikler yok. Ağzının içinde mırıldanmış:

“Ben senin gençliğini de bilirim!”

KIYAMET NE ZAMAN KOPACAK

Bir gün Nasreddin Hoca’ya sormuşlar:

“Kıyamet ne zaman kopacak?”

“Hangi kıyamet?” demiş.

“Hoca! Kaç kıyamet var?”

“İki. Bizim hatun ölünce küçük kıyamet, ben ölünce büyük kıyamet kopacak.”

GECE HERKES DÖRT GÖZLE AY IŞIĞINI BEKLER

Bir gün Nasreddin Hoca’ya sormuşlar:

“Güneş mi daha faydalıdır, yoksa Ay mı?”

“Ay...” demiş

“Neden?”

Açıklamış:

“Güneş zaten gündüzün aydınlığında doğar, ha olmuş, ha olmamış, kimse aldırmaz. Ama Ay gecenin karanlığında doğar, ortalığı gündüze çevirir... Onun için de gece herkes dört gözle ay ışığını bekler.”

SEVSEM DE YERİ VAR

Bir gün varlıklı, ama kimseye yardım etmeyen, eli çok sıkı adamın biri Nasreddin Hoca'ya, "Hoca! Bakıyorum sen de parayı seviyorsun!" demiş.

Hoca hemen yanıtı yapıştırmış:

"İnsanı birtakım vicdansız, hasis adamlara muhtaç etmediği için sevsem de yeri var."

ADAM OLMANIN YOLU

Bir gün Nasreddin Hoca'ya:

"Adam olmanın yolu nedir?" diye sormuşlar.

"Kulak!" demiş. "Bilenler konuşurken can kulağıyla dinlemeli. Kendi söylediği sözü de kulağı işitmeli."

BİZDE ÖYLE ADET YOKTUR

Bir gün Nasreddin Hoca'ya bir dostu konuk gelmiş. Evde ne varsa yiyip içmiş, gece saat dörde kadar söylemişler.

Tam yatacakları sırada dostu sessizce iki dize mırıldanmış:

Bizim iller bizim iller

Yatar iken üzüm yerler

Hoca dostunun bütün gece yediklerinin, içtiklerinin üstüne, yatarken bir de üzüm istediğini anlayınca, onun iki dizelik mırıldanmasını ağzından alıp sürdürmüştü:

**Bizde öyle adet yoktur
Saklarlar da güzün yerler**

“Allah rahatlık versin!” diyerek acele çıkmış odadan.

PINAR BAŞINDA UYUMUŞTUM

Bir gün Nasreddin Hoca bir köy imama konuk olmuş. Ev sahibi, “Efendi! Uykusuz musun, susuz musun?” diye sormuş.

Açlıktan tokluktan söz eden yok...

Hoca buruk, “Buraya gelmezden önce bir pınar başında uyumuştum,” demiş.

KARŞITI BELİRLENMEDİKÇE

Bir gün Nasreddin Hoca'ya, “Efendi! İnsanın burnu neresindedir?” diye sormuşlar.

Ensesini göstermiş.

“Niye böyle tam karşıtını gösterdin?”

“Hele bakın!” demiş Hoca. “Hiçbir şeyin karşıtı belirlenmedikçe, aslı kesinlik kazanmaz!”

İŞ KAVUKLA SARIKTAYSA

Bir gün Nasreddin Hoca'ya tanıdığı bir Acem elinde bir mektupla gelip, “Efendi! Benim okumam yazmam yoktur. Şu mektubu okuyup bana anlatır mısın?” demiş.

Hoca mektubu alıp bakmış, Farsça.

“Benim işim var, sen bunu başkasına okut!” diye geri vermiş.

Acem yapışmış, gitmezmiş:

“Efendi! Sen onu iki dakikada okursun. Haydi, et bir iyilik!”

Hoca adamın elinden kurtulamayacağını anlayınca açıklamış:

“Bu mektup Farsça. Benim Farsçayla pek ba-
şım hoş değildir. Yazısı da değişik. Bu yazıyla hani
Türkçe bile olsa, ben bu mektubu sökemezdin.”

Acem kızmış:

“Be adam! Farsça bilmezsin! Yazıyı sökemezsin!
Öyleyse bulgur dibegi kadar kavuğunla, değirmen
taşı gibi sarığınla ortalarda hocayım diye ne dola-
şıyorsun?”

Hoca kıpkırmızı olarak hemen kafasından kavu-
ğuyla sarığını çıkarıp adama uzatmış.

“Buyur!” demiş, “İş kavukla sarıktaysa, geçir
kafana da sen oku bakalım!”

ÇİFTÇİ BUĞDAY VERMESE

Bir gün Nasreddin Hoca'ya konuk
gittiği bir köyde sormuşlar:

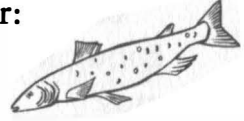
“Efendi! Padişah mı büyük, yoksa
çiftçi mi?”

“Elbette çiftçi büyük,” demiş Hoca.
“Çiftçi buğday vermese, padişah acın-
dan ölür.”

BALIKLAR ACILAŞMASIN DİYE

Bir gün Nasreddin Hoca'ya sormuşlar:
“Efendi! Deniz suyu niçin tuzludur?”
“Balıklar acılaşmasın diye,” demiş.

DİLEKLER KARŞILIKLI

Bir gün Nasreddin Hoca'nın aldığı geri vermemeyen arkadaşlarından biri yanına sokulmuş:

“Efendi! Senden bir dileğim var!”

Hoca anlamış adamın gene para isteyeceğini.

“Dilekler karşılıklı,” demiş. “Önce benim bir dileğim var, sen onu yerine getir, sonra kendi dileğini söyle.”

“Tamam,” demiş arkadaşı.

Hoca dileğini söylemiş:

“Gözünü seveyim, benden borç para isteme!”

İNANMIYORSANIZ ÖLÇÜN

Bir gün Nasreddin Hoca'ya sormuşlar:

“Efendi! Sen bilirsin, şu Dünya'nın tam ortası neresidir?”

Hoca sol ayağının bastığı yeri göstermiş:

“İşte tam burası.”

Gülüşmüşler:

“Eğlenme! Merak ettik de soruyoruz!”

“Eğlenmiyorum,” demiş Hoca. “İnanmıyorsanız ölçün!”

AY ALIP SATTIĞIM YOK

Bir gün, üç aylarda mı, beş aylarda mı olunduğunu çıkaramayan birileri, Nasreddin Hoca'ya sormuş:

“Hoca! Ay üçe midir, yoksa beşe midir?”

Hoca, “Bilmem,” demiş, “son zamanlarda ay alıp sattığım yok.”

KENDİM DE BEĞENMEDİM

Bir gün Hoca'ya sormuşlar:

“Hoca! Hiç kendi icat ettiğin yemek oldu mu?”

Bir düşünmüş.

“Kar ile ekmek yemesini ben icat ettim, ama kendim de beğenmedim,” demiş.

UYGULAMASI PEK PARLAK GÖRÜNÜYOR

Bir gün Nasreddin Hoca'ya gelip, “Subaşı, Akşehir yemeklerini bir kitapta toplamak istiyor,” demişler. “Herkes bildiği bir yemeğin nasıl pişirildiğini yazıp verecek.”

Hoca kimsenin bilmediği bir yemek bulayım da Akşehir'e armağanım olsun diye, bütün gece düşünmüş. Sonunda hiç duyulmamış bir şey bulmuş.

Sabah gelenleri karşılariken neşe içindeymiş:

“Çok kolay, çok güzel bir yemek buldum!”

“Nedir?”

Hoca kurula kurula, “Süzme bala sarımsağı batırıp batırıp yiyeceksin...” demiş.

Aracılar hemen Subaşı’na koşup daha önce kim-
senin bilmediği, duymadığı bu yemeği anlatmışlar.

Subaşı şaşırmış:

“Acayip! Demek güzel oluyor!”

Akşam evine gidince de ilk işi bir diş sarımsağı
süzme bala batırıp yemek olmuş.

“Aman Allahım!..”

Ertesi sabah erkenden Hoca’yı evinden yaka
paça alıp Subaşı’nın karşısına dikmişler.

“Süzme bal ile sarımsak yemeyi bulan sen mi-
sin?”

“Evet efendim!”

Subaşı adamlarına dönüp, “Getirin!” demiş.

Süzme balla sarımsaklar gelmiş.

Hoca bir diş sarımsağı bala batırıp ağzına atmış.
Yüzü gözü bir tuhaf olmuş, sağına soluna bakmaya
başlamış.

Subaşı, “Ne bakınıyorsun?” demiş. “Buluşun
olan yemeği yesene!”

Hoca ezilip büzülerek:

“Efendim!” demiş. “Ben kuramını bulmuş, ama
uygulamasına fırsat bulamamıştım. Kabul etmek
gerekir ki uygulaması pek parlak görünmüyor...”

* **KIRPIP KIRPIP YILDIZ YAPARLAR** *

Bir gün Nasreddin Hoca'ya sormuşlar:
“Hoca! Yeni Ay doğunca, eskisini ne yaparlar?”
“Ne yapacaklar!” demiş. “Kırıp kırıp yıldız yaparlar!”

ON AKÇELİK BALTA

Bir gün Nasreddin Hoca baltasını sandığa kilitliyormuş.

Karısı sormuş:

“Baltayı niye sandığa kilitliyorsun?”

“Kedi almasın diye.”

Kadın şaşırmış:

“Kedi baltayı alıp ne yapsın!”

Hoca kızmış:

“Behey hatun! Buçukluk ciğeri alan, on akçelik baltayı almaz mı?”

ZOR OLDU AMA

Bir gece Nasreddin Hoca kuyudan su çekerken, bakmış Ay kuyunun içinde.

Hemen eve koşmuş.

“Hatun! Ay kuyuya düşmüş. Çengelli ipi ver, şunu çıkarayım.”

Karısından ipi alıp kuyuya sallandırmış. İpin ucundaki çengel aşağıda bir taşa takılmış. Çekmiş

gelmez, çekmiş gelmez. Sonunda ipe iyice bir asılmış. Çengel taştan kurtulunca, Hoca kendini sırtüstü yerde bulmuş.

Gökte ıslıl ıslıl Ay'ı görünce, "Biraz zor oldu ama sonunda kurtardım," demiş.

NASIL OLSA SUYA GELİR

Bir gün Nasreddin Hoca'nın peynirini çalmışlar. Doğru gidip çeşmenin başına oturmuş.

"Hoca! Niye gelip buraya oturdun?" diye sormuşlar.

"Peyniri yiyen nasıl olsa suya gelir!" demiş.

BU KADARINI BİLMİYORDUM

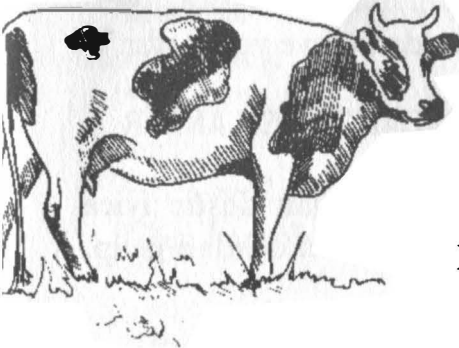
Bir gün Nasreddin Hoca, doğru dürüst süt vermeyen ineğini satmak üzere çarşıya götürmüştü.

Tellala, "Şunu birine sat da beni boşu boşuna yem parası vermekten kurtar," demiş.

Tellal hayvanı överken Hoca da köşeden dinlermiş. Övgüler birbirini izledikçe inek

gözüne bayağı güzel görünmeye başlamış.

Sonunda Tellal, "Hoş sütlü inehtir, kaymağının üstünde kedi yürüse batmaz!" diye bağırınca, Hoca artık dayanamamış.

“Bu kadarını bilmiyordum,” diyerek tellalın elinden yularını kaptığı gibi hayvanı önüne katıp eve dönmüş.

DÜNYA O YANA DEVRİLİRDİ

Bir gün Nasreddin Hoca’ya sormuşlar:

“Niçin bu dünyadaki insanların yarısı bir yöne, yarısı öbür yöne gider? Hepsi bir yöne gitse olmaz mı?”

Hoca yanıtlamış:

“Hepsi bir yöne gitseydi, dünya o yana devrilirdi.”

BELKİ ORADAN ÖTEYE YOL VARDIR

Bir gün Nasreddin Hoca, çıkamazsın dedikleri bir ağaca tırmanırken pabuçlarını koynuna sokmuş.

Yerde bırakacağı pabuçları saklayarak ona oyun etmeyi kuranlar bunu görünce bozulmuşlar:

“Hey Hoca! Yukarıda pabucu ne yapacaksın?”

Onların niyetini çok iyi anlamış olan Hoca, “Belki olmaz,” demiş, “belki oradan öteye yol vardır.”

BENİM HALİMDEN DAMDAN DÜŞEN ANLAR

Bir gün Nasreddin Hoca damdan düşüp iyice hırpalanmış. Yorgan döşek yatarken dostları gelip,

“Geçmiş olsun! Aslan gibisin! Bir şeyin yok!” gibi sözler ediyorlarmış.

Hoca sormuş:

“İçinizde hiç damdan düşen var mıdır?”

“Yoktur...”

“O zaman bilemezsiniz,” demiş Hoca. “Benim halimden damdan düşen anlar...”

BİZİM HATUN İPE UN SERMİŞ

Bir gün Nasreddin Hoca’dan bir komşusu gelip çamaşır ipini istemiş. Hoca şöyle bir içeri gidip gelmiş.

“Bizim kadın ipe un sermiş, veremem,” demiş.

Adam gülmüş:

“Hoca! Hiç ipe un serilir mi?”

“Serilir, serilir,” demiş Hoca. “Vermeye gönlün olmazsa, serilir...”

BEN KARANLIKTA SAĞ YANIMI NEREDEN BİLEYİM

Bir gece Nasreddin Hoca konuk gittiği evde mum istemiş.

“Hoca! Sağ yanında mum vardır, oradan aliver,” demişler.

Hoca terslenmiş:

“Ben karanlıkta sağ yanımı nereden bileyim?”

O OĞLAK ÇOKTAN TEKE OLMUŞTUR

Bir gün Nasreddin Hoca'ya:

“Senin burcun nedir?” diye sormuşlar.

“Teke,” demiş.

“Hoca! Teke diye bir burç yoktur. Oğlak olmasın?”

“Ey şaşkınlr!” demiş Hoca. “Çocukken sormuştum oğlak demişlerdi. Üstünden kırk-elli yıl geçti. O oğlak çoktan teke olmuştur.”

BİZDEN SONRA GELECEKLER YESİN

Bir gün Nasreddin Hoca bahçesine fidan dikiyormuş. Dostlarından biri, “Efendi! Bunlar ne zaman büyüyecek, ne zaman yemiş verecek de yiyeceksin?” demiş.

Hoca, “Bizden önce gelenlerin diktikleri bize yeter,” demiş. “Bunların yemişini de bizden sonra gelecekler yesin.”

NASIL PİŞİRİLECEĞİ BURADA

Bir gün Nasreddin Hoca çarşıdan ciğer almış eve giderken boğazına düşkün bir tanıdığıyla karşılaşmış.

Adam, “Bunu nasıl pişireceksin?” diye sormuş.

Hoca, “Bayağı,” demiş.

“Yok! Olmaz! Ciğer pişirmenin türlü yolu var! Ben sana yemeye doyamayacağın bir yahni anlatayım, öyle pişir!”

Hoca, “İyi de benim aklımda kalmaz, bir kâğıda yazıver,” demiş.

Adam ciğer yahnisinin nasıl pişirileceğini ballandıra ballandıra bir kez daha anlatarak, bir kâğıda bütün ayrıntılarıyla yazmış, Hoca’nın eline vermiş.

Hoca adamın anlattıklarının etkisinde kendinden geçmiş, bir an önce eve varmak için seğirtirken, yıldırım gibi dalan bir çaylak elindeki ciğeri kaptığı gibi havalanmış.

Hoca bir davranacak olmuş, ama bakmış ciğer gökyüzünde...

Yükselen çaylağın arkasından elindeki kâğıdı sallayarak, “Boşuna!” diye bağırmış. “Ciğeri kaptın, ama ağız tadıyla yiyemezsin! Nasıl pişirileceği burada!”

SANA NE

Bir gün Nasreddin Hoca’ya boş konuşan adamın biri, “Hoca Efendi! Az önce bir tepsi hindi dolması gidiyordu,” demiş.

“Bana ne?”

“Galiba size gidiyordu,” demiş adam.

Hoca adama şöyle bir bakmış:

“Sana ne?”

GEÇEN GÜN VERDİĞİM İSE BUGÜNÜN ÜCRETİDİR

Bir gün Nasreddin Hoca hamama gitmiş. Hamamcılar Hoca’ya bir eski peştemal, bir de kirli

havlulu vermiş pek ilgilenmemişler. Hoca hiç ses etmeyip çıkarken aynaya on akçe bırakmış. Hamamcılar hem sevinmiş, hem de utanmışlar.

Bir hafta sonra Hoca gene aynı hamama gelmiş. Bu kez hamamcılar aşırı bir ilgi göstererek ona ipekli bir peştemal, sırmalı havlular vermiş, çevresinde dört dönmüşler. Hoca hiç ses etmeyip çıkarken aynaya bir akçe bırakmış. Hamamcılar bayağı bozulmuşlar:

“Efendi! Bu ne biçim iş böyle?”

“Şaşıracak bir şey yok!” demiş Hoca. “Bugün verdiğim bir akçe geçen hamam içindir, geçen gün verdiğim ise bugünün ücretidir.”

ER OLAN SÖZÜNDEN DÖNMEZ

Bir gün Nasreddin Hoca'ya yaşını sormuşlar.

“Kırk yaşımdayım,” demiş.

Yıllar sonra, bir rastlantı sonucu, aynı kişiler ona bir kez daha yaşını soracak olmuşlar.

Hoca gene, “Kırk yaşımdayım,” demiş.

“Hoca!” demişler. “Bundan belki on yıl önce sormuştuk, kırk yaşımdayım demiştin, şimdi gene kırk diyorsun.”

Hoca elini göğsüne vurmuş.

“Er olan sözünden dönmez. Yirmi yıl sonra da sorsanız, diyeceğim budur.”

BEN SAVURGANLIKTAN HİÇ HOŞLANMAM

Bir gün Nasreddin Hoca'nın ateşi körükledikten sonra körüğün ağzını tıkayıp yerine öyle astığını görenler, "Hoca, niye körüğün ağzını tıkadın?" diye sormuş.

"İçinde o kadar hava var," demiş. "Tıkamayım da boşuna mı gitsin? Ben savurganlıktan hiç hoşlanmam!"

BAHAR HAVASINA KİMİN NE DEDİĞİ VAR

Bir gün Nasreddin Hoca bir kahve köşesinde ısınmaya çalışırken, adamın biri soğuktan yakınıyormuş.

Bir başkası çıkmış:

"Bu insanoğlu da böyledir! Soğuk olur soğuktan yakınır, sıcak olur sıcaktan yakınır! Hep bir şey bulur yakınacak!"

İlgisiz dinleyen Hoca ısınmaya çalıştığı köşeden seslenmiş:

"Efendi! Sen ne söylüyorsun, bahar havasına kimin ne dediği var?"

KATIRIN GİTTİĞİ YERE

Bir gün Nasreddin Hoca inatçı bir katıra binecek olmuş. Başı çok güçlü olan hayvan dizginlerin sağa sola çekilmesine aldırmadan, kendi gönlüne göre gidiyormuş.

Önünden geçtikleri bir dostu, “Hoca! Nereye gidiyorsun?” diye seslenmiş.

Hoca hiç renk vermeden yanıtlamış:

“Katırın gittiği yere!”

İNSANIN AKLINDAN GEÇENLERİN BİLE

Bir gün Nasreddin Hoca’nın canı çorba istemiş. “Şöyle üstü naneli, güzel bir çorba olsa da içsem,” diye düşünmüş.

Tam o sırada kapı çalınıp elinde bir tasla komşunun çocuğu girmiş içeri:

“Anam hastadır. Biraz çorba istiyor.”

“Pes!” demiş Hoca. “Bizim komşular, insanın aklından geçenlerin bile kokusunu alıyorlar.”

EĞER KEDİ İSE ET NEREDE

Bir gün Nasreddin Hoca çarşıdan üç okka et alıp evine bırakmış. Karısına, “Akşama bir et yemeği yap da ağız tadıyla yiyelim,” demiş.

Sonra da çalışmaya tarlaya gitmiş.

Kadın tam eti tencereye vururken komşu kadınların da toplanıp ona konuk gelecekleri tutmuş.

Evde gelenleri ağırlayacak başka bir şey yok. Et kokuları içinde aç oturulacak değil ya...

Komşu kadınlara unutulmaz bir şölen olmuş üç okka et...

Hoca akşam eve gelip de önüne gene sade suya bulgur pilavının sürüldüğünü görünce, “Etten bir yemek yapmaya zamanın olmadıysa bile,” demiş, “şu pilava birkaç yağlı parça atıp da biraz tat vermeyi de mi düşünemedin?”

Kadın kocasını öfkelenmemek için bir yalan kıvırmış:

“Bir işim vardı efendi, mutfaktan bir süre ayrı-
lacak oldum, o arada senin sevgili tekirin üç okka
eti yiyip bitirmiş. Bir de geldim ki ne göreyim? Kar-
şımda yalanıp duruyor.”

Hoca hiç sesini çıkarmadan dinlemiş, sonra
“Hatun! Çabuk kantarı getir,” demiş.

Mangalın altındaki tekiri kucağına almış, karısı-
nın getirdiği kantara koyup tartmış. Tam üç okka...

Kadına dönüp:

“Aman hatun!” demiş. “Eğer bu tarttığım et ise
kedi nereye gitti? Eğer kedi ise et nerede?”

KAPIYA ADINI YAZMIŞSIN YA

Bir gün Nasreddin Hoca'yı arayan biri evine uğ-
ramış. Kapı duvar. Sağda solda dolaşıp bir-iki kez
daha gelmiş. Gene kimse yok. Öfkelenmiş, kapıya
taşla çizerek koca bir “Eşek” yazmış.

Ertesi gün sokakta karşılaştıklarında, “Hoca!
Dün neredeydin?” demiş. “Bütün gün seni aradım.
Kaç kez kapına gelip gittim.”

“Biliyorum,” demiş Hoca.

“Nereden biliyorsun?” diye sormuş adam.
“Kapıya adını yazmışsın ya!”

YA TUTARSA

Bir gün Nasreddin Hoca’nın göl kıyısında elindeki bir çanaktan kaşık kaşık yoğurt alıp suya bıraktığını gören dostları, “Hoca! Ne yapıyorsun? Balıklara yoğurt mu yediriyorsun?” diye sormuşlar.

“Yok!” demiş. “Göle maya çalıyorum.”

Gülmüşler:

“Efendi! Sen sapıttın mı? Koca göl maya tutar mı?”

Hoca şöyle bir bakmış yüzlerine:

“Ya tutarsa!..”

KOVASINA BAKAR

Bir gün Nasreddin Hoca bir arkadaşıyla göl kıyısında dolaşıyormuş.

Arkadaşı sormuş:

“Hoca! Sence bu gölde kaç kova su vardır?”

“Kovasına bakar,” demiş Hoca.

“Nasıl?”

“Bu göl büyüklüğünde bir kova bulabilirsen, sorunun yanıtı bir kova olur.”

YALAN OLDUKTAN SONRA

Bir gün Nasreddin Hoca’yı yalancı tanıklığa götürmüşler. Bir buğday anlaşmazlığıymış.

Söz sırası gelince Hoca, “Arpa” diye başlamış.
Onu tanık gösteren davacı düzeltmiş:

“Buğday!”

Biraz sonra Hoca gene “Arpa” diyecek olmuş.
Davacı gene düzeltmiş:

“Buğday!”

Hoca bozularak davacıya dönmüş:

“Be adam! Yalan olduktan sonra arpaymış, buğdaymış, ne fark eder!”

SEN DE HAKLISIN

Nasreddin Hoca, Kadı iken bir gün dostlarından biri evine gelmiş, bir komşusuna karşı açtığı bir davayı anlatarak, “Hoca! Ne dersin? Haklı mıyım?” diye sormuş.

Hoca şöyle bir düşünüp:

“Haklısın!” demiş.

Ertesi gün, dostunun dava ettiği komşusu da Hoca’ya uğrayıp aynı davayı kendi açısından anlatarak, “Hoca! Ne dersin? Haklı mıyım?” diye sormuş.

Hoca ona da şöyle bir düşünüp, “Haklısın!” demiş.

Kocasının dostlarıyla konuşmalarını kapı arasından dinlemeyi hiç aksatmayan karısı, adam gittikten sonra, “Hoca!” demiş. “Dün davacı geldi, adama haklısın dedin; bugün davalı geldi, ona da

haklısın dedin. Aynı davada hem davacı hem davalı ikisi birden haklı olur mu?”

Hoca şöyle bir düşünüp, “Sen de haklısın hatun!” demiş.

SEN BU ŞIKIRTILARI AL

Nasreddin Hoca, Kadı iken bir adam yakasından tuttuğu başka bir adamı karşısına getirip, “Efendi! Bu adam düşümde benden eline şıkır şıkır saydığım yirmi akçeyi aldı. Şimdi istiyorum, vermiyor!” demiş.

Hoca davalıdan yirmi akçe istemiş, önündeki çekmeceyi açıp içine şıkır şıkır saymış.

“Duydun mu?” demiş davacıya.

“Duydum!”

“Öyleyse tamam. Sen bu şıkırtıları al!”

Davalıya parasını vermiş:

“Sen de paranı al! Bir daha da birbirinizin hakkını yemeyin!”

DEVEYE KANAT

Bir gün Nasreddin Hoca camide öğüt verirken birdenbire şöyle demiş:

“Ey Müslümanlar! Siz sabah akşam şükredin ki deveyi kanatsız yaratmış.”

“Niye Hocam, kanadı olsa ne olurdu?” diye sormuşlar.

“Uçup bacalarınıza konsaydı, ne olduğunu görürdünüz...”

BEN DE ONA DEĞER BİÇMİŞTİM ZATEN

Bir gün Timur, Nasreddin Hoca'yı hamama götürmüş. Hem yıkanır hem söyleşirlermiş. Bir ara Timur sormuş:

“Hoca! Beni pazarda satsalar kaç akçe ederim?”

Hoca, “Kalk, karşımda şöyle bir yürü bakayım,” demiş.

Timur peştamalıyla bir aşağı, bir yukarı gidip gelmiş:

“Uzatma Hoca! Söyle!”

“Altmış akçe edersin!”

Timur sesini yükseltmiş:

“Be Hoca! Benim yalnız peştamalım altmış akçe eder!”

Hoca önüne bakmış:

“Ben de ona değer biçmiştim zaten!”

BİZ BÜTÜN GÜN O YÜZÜ GÖRÜYORUZ

Bir gün Nasreddin Hoca, Timur'un yanındayken Sultan aynaya bakacak olmuş. Yüzünün çirkinliğini görünce de ağlamaya başlamış. Hoca da katılmış ona. İki saat kadar karşılıklı ağlamışlar. Sonra Sultan susmuş, ama Hoca ağlamaya devam etmiş.

“Ben aynaya baktım, çirkinliğimi gördüm, üzuldüm,” demiş Timur. “Malım mülküm, cariyelerim, her şeyim varken bu kadar çirkin olmama ağladım. Peki, sen niye ağladın? Daha da ağlıyorsun?”

“Sultanım, sen bir kere aynaya bakıp yüzünü görmekle bu kadar ağladın,” demiş Hoca. “Ya biz? Bütün gün o yüzü görüyoruz. Nasıl ağlamayalım?”

DİŞİSİ DE GELİYOR

Bir gün Nasreddin Hoca’ya köylüleri topluca gelip Timur’un beslemeleri için köylerine bıraktığı filden yakınmışlar:

“Hoca! Bu fil köyde ne var ne yok silip süpürüyor. Onu besleyelim derken biz aç kalacağız. Söyleyim de bu hayvanı bizden alsınlar.”

“Söyleyelim de nasıl söyleyelim?” demiş Hoca.

Başlar öne düşmüş, boyunlar bükülmüş, mırın kırın derken, köylülerin niçin toplanıp Hoca’ya geldikleri anlaşılmış.

“Bunu Timur’a ancak sen söylersin diye düşünmüştük de...”

Söylersin, söylemezsin, sonunda Hoca çaresiz işi üstlenmek zorunda kalmış. Ama bir koşulla...

“Böyle topluca gideceğiz,” demiş. “Siz arkamda duracaksınız. Dileğinizi ben Timur’a bildireceğim.”

Hep birlikte yola çıkmışlar. Hoca önde, köylüler arkasında. Timur’un çadırına vardıklarında, topluluk biraz küçülmüş, ama gene de iyi kötü bir toplulukmuş.

Hoca’nın çadıra girdiğini gören Timur niye geldiğini, ne istediğini sormuş.

“Sultanım! Köylü kullarınız...” diye söze başlayan Hoca arkasındaki topluluğu eliyle işaret etmek üzere dönünce, bir de bakmış ki hiç kimse yok... Timur’un karşısında tek başına... Sözü baştan alıp sürdürmüştü:

“Sultanım! Köylü kullarınız dileklerini size iletmem için bendenizi seçtiler. Fillerinizden birini besleme onurunu kendilerine verdiğiniz için çok teşekkür ediyorlar. Ama hayvan gurbet elde yanında dişisi olmadan pek sıkılıyormuş. Dilekleri köylerine bir de dişi fil göndermeniz.”

Timur getirdiği bu olumlu haber için elçiye armağanlar verilmesini buyurmuş, köylülere de bol bol selamlar göndermiş.

Hoca çadırdan çıkınca, birlikte geldiği topluluktan geriye kalan birkaç köylü yanına koşup sormuşlar:

“Aman Hoca! Ne oldu? Ne haber?”

Hoca fısıldamış:

“Gözünüz aydın! Dişisi de geliyor!”

MİDEM ÖYLE HER ŞEYİ KALDIRMIYOR

Bir gün Nasreddin Hoca, Akşehir’de, Timur’un huzurunda otururken; Subaşı’nın hesapları denetleniyormuş. Sultan’ın amacı, vergilerden çalıp çırparak çok zenginleştğini öğrendiği adamı cezalandırmak, malına mülküne el koymakmış.

Şu nedir, bu nedir derken, hesap defterinin sayfaları birer ikişer yırtılıp Subaşı'na yedirilmeye başlanmış.

Sonunda, nesi var nesi yok, elinden alınması bir yana, adamcağız koca hesap defterini de cildiyle birlikte bir güzel yiyip bitirmiş.

Timur onu gönderdikten sonra Hoca'ya dönerek, "Efendi! Bundan böyle vergi hesaplarını sen tutacaksın!" diye buyurmuş.

Aman zaman, yalvarmalar yakarmalar, aklım ermez, yapamam edememler bir işe yaramamış.

"Buyruk buyruktur!" denmiş.

Bir ay sonra Timur hesapları isteyince Hoca elinde uzun bir kül pidesiyle girmiş huzura. Hesaplar pidenin üstünde yazılıymış.

"Efendi! Bu ne?"

"Sultanım!" demiş Hoca. "Sonunda nasıl olsa hepsini bana yedireceksiniz. Bendeniz yaşlı bir adamım. Midem öyle her şeyi kaldırmıyor."

BİR DE ÇAKŞIR VERSİNLER DE

Bir gün Akşehirli, Nasreddin Hoca'ya gelip Timur'un kendilerinden, yanında görevlendirmek üzere korkusuz, yiğit bir adam istediğini söylemişler.

"Düşündük, taşındık," demişler. "Kimi göndersek sonunda kellesi gidecek. Bu zalimin hoş tuttuğu

bir tek sen varsın. Sana kızsda da yalnız bağıırıp çağırıyor. Gel bu görevi üstlen, bizi kurtar.”

Bin dereden su getirerek Hoca’yı kandırılmışlar.

Timur seçimi beğenmiş, ama seçilen kişinin yiğitlik denemesinden geçirilmesi gerekiyormuş.

Hoca’yı bir alana götürüp büyük bir tahtanın önüne dikmiş, kollarını iki yana açmışlar. Karşısına bir okçu geçmiş.

Timur, “İlk ok iki bacağıının arasına!” buyurmuş.

Hoca’nın dualarıyla ok yerini bulmuş.

“İkinci ok sol kolunun altına!”

Ok cübbesinin sol kolunu delip tahtaya saplanmış.

“Üçüncü ok sağ kolunun altına!”

Üçüncü ok da bir yerine değmeden tahtaya saplanınca, bitti diye sevinerek gözlerini açan Hoca, gene Timur’un sesini duymuş:

“Dördüncü ok kavuğunun düğmesini delip geçsin!”

Bu kez kol bacak değil, kafa gitmek üzere. Hoca ‘Sultan’ın ayaklarına kapanıp yalvarayım’ diye düşünmüş, ama bakmış vücudu taş kesilmiş, kıpırdamıyor. Öylece kalakalmışken dördüncü ok da kavuğunun düğmesini delip geçmiş.

Timur denemeyi başarıyla atlattığı için Hoca’nın yiğitliğini övmüş. Sonra da oklarla delinen cübbe-

siyle kavuğunun yerine yenilerinin verilmesini buyurmuş.

“Aman Sultanım!” diye atılmış Hoca. “Kulunuza bir de çakşır versinler de hepsi tamam olsun!”

HEPSİ ORADA OLACAKLAR

Bir gün Nasreddin Hoca, Timur’un huzurundayken öbür dünyadan, kıyamet gününden filan söz ediliyormuş.

Bir ara Timur, belli belirsiz bir ah çekip, “Efendi! Kıyamet gününde bizim halimiz ne olacak? Aca-ba cennete mi gideceğiz, yoksa cehennem dibine mi?” diye sormuş.

Hoca, “Aman Padişahım!” demiş. “Gerçekten böyle sorular geçiyor mu kafanızdan? Bu konuda hiç kuşkunuz olmasın! Çok açıktır ki dünyaya gözünüzü kapar kapamaz gideceğiniz yer, Cengiz Han, Hülagü Han gibi yüce atalarınızın yanıdır. Dahası Nemrud, Firavun, İskender, Neron, hepsi orada olacaklar.”

KISALTIILMIŞ İŞ ÇOCUK KLASİKLERİ

- **ALICE HARİKALAR DİYARINDA**
Lewis Carroll
- **BALONLA BEŞ HAFTA**
Jules Verne
- **BEYAZ DIŞ**
Jack London
- **BİNBİR GECE MASALLARI**
Antoine Galland
- **BİR YAZ GECESİ RÜYASI**
William Shakespeare
- **ÇALINAN TAÇ**
Mark Twain
- **DAVID COPPERFIELD**
Charles Dickens
- **DENİZ KURDU**
Jack London
- **DENİZLER ALTINDA YİRMİ BİN FERSAH**
Jules Verne
- **DON KİŞOT'UN SERÜVENLERİ**
Miguel de Cervantes
- **DÜNYA'NIN MERKEZİNE YOLCULUK**
Jules Verne
- **GULLİVER'İN GEZİLERİ**
Jonathan Swift
- **HUCKLEBERRY FINN'İN MACERALARI**
Mark Twain
- **İKİ YIL OKUL TATİLİ**
Jules Verne
- **İŞTE ÖYLE HİKÂYELER**
Rudyard Kipling
- **KAYIP DÜNYA**
Arthur Conan Doyle
- **KÜÇÜK DENİZ KIZI**
Hans Christian Andersen

- KÜÇÜK KADINLAR
Louisa May Alcott
- MOBY DICK
Herman Melville
- MONTE CRISTO KONTU
Alexandre Dumas
- OLIVER TWIST
Charles Dickens
- OZ BÜYÜCÜSÜ
L. Frank Baum
- ÖMER SEYFETTİN'DEN SEÇME HİKÂYELELER
Ömer Seyfettin
- PETER PAN
James Matthew Barrie
- POLLYANNA
Eleanor H. Porter
- ROBIN HOOD
Howard Pyle
- ROBINSON CRUSOE
Daniel Defoe
- SEKSEN GÜNDE DÜNYA TURU
Jules Verne
- SHERLOCK HOLMES'UN MACERALARI
Arthur Conan Doyle
- SÖĞÜTLÜKTE RÜZGÂR
Kenneth Grahame
- TOM SAWYER
Mark Twain
- TUHAF BİR YILBAŞI ÖYKÜSÜ
Charles Dickens
- UĞULTULU TEPELER
Emily Brontë
- VAHŞETİN ÇAĞRISI
Jack London
- YALNIZ EFE
Ömer Seyfettin

Milli Eğitim Bakanlığı'nın belirlediği
100 Temel Eser arasında yer alan bu kitap,
edebiyat tarihimizin önemli kişiliklerinden
Memet Fuat'ın derlediği Nasreddin Hoca
fıkralarından seçilerek hazırlanmıştır.

Nasreddin Hoca, Anadolu kültürünün temel
taşlarından biridir. Hoca'nın başından
geçen olaylara ve sonradan yakıştırılanlara
dayanan fıkralar, sadece bir kişiyi değil
Anadolu halkını anlatır. Memet Fuat, fıkraları
günümüz Türkçesine titizlikle aktarmıştır.

